

ကြယ်ပွင့်များ

မင်းလှ၊ ဝေမျိုးသွင်၊
မောင်မျိုးမင်း (ရင်တွင်းဖြစ်)၊ မိုးစက်ဝိုင်း

ကြယ်ပွင့်များ

မင်းလှ၊ ဝေမျိုးသွင်၊

မောင်မျိုးမင်း(ရင်ကွင်းဖြူ)၊ မိုးစက်ပိုင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စိစဉ်သူ	-	သန့်ဇင်ထွန်း
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
ထုတ်ဝေသည့်ကာလ	-	နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်
ကွန်ပျူတာစာပီ	-	ကြယ်ပွင့်
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	-	မျိုးကျော်
အဖုံးဖလင်	-	KABAOO
အတွင်းဖလင်	-	အေဇက်
စာအုပ်ချုပ်	-	ဂုဏ်မာန်
အတွင်းပုံနှိပ်နှင့်	-	ဒေါ်ခင်မမ
မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်	-	Happy Colour Printing
		အမှတ် ၁၂၊ ၅၁ လမ်း(အလယ်)
		ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးသန့်ဇင်ထွန်း
		ကြယ်ပွင့်စာပေ (မြ-၀၄၆၆၅)
		အမှတ် ၄၄-ဘီ၊ ပြေညီထပ်၊
		စုလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
အုပ်ရေ	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

၈၉၅ . ၈၃

မင်းလှ၊ ဝေမျိုးသွင်း၊ မောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းဖြစ်)၊ မိုးစက်ဝိုင်း

ကြယ်ပွင့်များ /

မင်းလှ၊ ဝေမျိုးသွင်း၊ မောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းဖြစ်)၊ မိုးစက်ဝိုင်း - ရန်ကုန်။

ကြယ်ပွင့်စာပေ ၂၀၁၄၊

၁၄၂ - စာ။ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၈ စင်တီမီတာ

အရောင်ပြောင်းသွားသော
နှလုံးသား

မင်းလှ

အရောင်ပြောင်းသွားသော နှလုံးသား

(၁)

အဓိပတိလမ်းပေါ်မှနေ၍ သစ်ပုတ်ပင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်
မိသည်။ သစ်ပုတ်ပင်ကြီး၏ အရွက်မရှိသော အကိုင်းများမှာ ဖဲကြိုး
ဝါကလေးတွေ ချည်ထားသည်။ လေတွင် တလူလူလွင့်လျက်ပါ။
အို . . . မိကျော်သည် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ကြောင်း အသိပေးလိုက်
ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လျှင် သစ်ပုတ်ပင်ကြီးမှာ
ဖဲကြိုးဝါကလေးတွေ ချည်ထားပါဟု ကျွန်တော်မှာထားခဲ့သည် မဟုတ်
ပါလား။

သစ်ပုတ်ပင်ကြီးနားကို လျှောက်သွားသည်။ သစ်ပုတ်ပင်

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ကြီးတွင်သာ မဟုတ်ပါ။ အပင်ခြေရင်းက စက္ကူပန်းချီတွင်ပါ ဖဲကြိုးဝါ
ကလေးတွေ ချည်ထားပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြက်ခင်းပေါ်မှာ
ဖဲကြိုးဝါတစ်ခု၊ ထိုဖဲကြိုးဝါကလေးကို ကျွန်တော်ကောက်ကိုင်ကြည့်
သည်။ ဖဲကြိုးဝါမဟုတ်တော့ဘဲ ထဘီအထက်ဆင်စကြီး ဖြစ်နေလေ
သည်။ သစ်ပုတ်ပင်ပေါ်သို့ အလန်တကြား မော်ကြည့်မိသည်။ အကိုင်း
များမှာ ဖဲကြိုးဝါတွေ မရှိတော့ပါ။ အပင်ခွဆုံက သစ်ခေါက်ဘုလုံး
ကြီးမှာသာ အထက်ဆင်စအနက်ကြီး ချည်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။

* * * *

(၂)

ကျွန်တော်လန့်နိုးလာသောအခါ ချစ်ဝင်းကို သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် မီးသေနသော ငွေစပယ် ဆေးပေါလိပ်ကြီးကို ကိုက်လျက် သူ့ရှေ့က နံရံရှိ ဂျပန်မပုံပြကွဒိန် ကို ငေးကြည့်နေသည်။ အေးမြင့်၏ အိပ်ရာဆီမှ လူးလှိမ့်သံကို ကြားရသည်။

“ဟင်း . . .”

အေးမြင့်၏ သက်ပြင်းချသံ။

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် နှလုံးသားနှင့်ပတ်သက်၍ ကျဆုံးနေကြသူနှစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်ဝင်းသည် ချိုချိုနီကို စာလိုက်ပေးသည်။ ချိုချိုနီက ‘လုပ်မနေပါနဲ့’ ဟု ပြောလွှတ်လိုက်

ဩဇာစာပေ

သည်။ အေးမြင့်ကိုလည်း ခင်ကြည်မြင့်က 'ဖိနပ်ပဲ ရမယ်' ဟု ပြောလွှတ်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ဆွေးနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကဖြင့် မဆွေးသေးပါ။ မဆွေးသေးပါဟု ဆိုသောကြောင့် မကြာမီ ဆွေးလိမ့်မည်ဟု မယူဆစေလိုပါ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်ကပင် ကျွန်တော်သည် မိကျော်ကို အောင်မြင်စွာ စာပေးခဲ့ပါသည်။ မိကျော် ကျောင်းကအပြန် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ဖြစ်သောကြောင့် မိကျော် ငြင်းလို့မရပါ။ ယူသွားရပါသည်။ ဘယ်လောက်များ ပိုင်လိုက်လှပါသလဲ။ ဟိုနှစ်ကောင်နှင့် တစ်ခြားစီ။

သူတို့ကို ကျွန်တော့်အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြပါသည်။

“မင်း အိပ်မက်က နိမိတ်မကောင်းဘူးကွ”

ချစ်ဝင်းနှင့် အေးမြင့်က ဝေဖန်ပါသည်။ အမှန်တော့ သူတို့ပြောသလို မဟုတ်နိုင်ပါ။ သူတို့သည် ကျွန်တော်စာပေးဖြစ်သည်ကို မနာလိုဖြစ်နေကြခြင်းပါ။ သူ့ခိုးသေဖော်ညှိ အမြီးပြတ်သော မြေခွေးလို ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိကျော်ကို ပေးလိုက်သော စာထဲမှာ ရေးထားသည်ကလည်း သိပ်မိလှပါသည်။ ကြည်ပါလေ . . . ။

“နှင်းဆီပန်းကလေးတွေ ဖျားတဲ့အခါ . . . နေမင်းက ဆေးကုပေးတယ်။ ကြယ်ကလေးတွေ ဖျားတဲ့အခါ လမင်းက ဆေးကုပေးတယ်။ ကိုယ့်နှလုံးသား ဖျားတဲ့အခါ မိကျော်က ဆေးကုပေးပါနော်”

အရှင်မြတ်သောသောနည်းသား

၁၁

ဟေ . . . ဟေ့၊ ဒီလိုစာမျိုးကို ဖတ်ရတဲ့အခါ ဘယ်မိန်းက
လေးကများ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘဲ နေနိုင်လိမ့်မှာတဲ့လဲ။

* * * *

(၃)

“သူ့ကို ဒို့သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်ချင်တယ်”

မိကျော် (ခေါ်) ခင်စန်းကျော်၏အဖြေ။ ကျွန်တော် ဘာ
ပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိပါ။

ကျွန်တော့်ဘဝကဲ့သို့ကူးထဲမှာတုန်းက တစ်မျိုးပါ။ ပုဂံလမ်းထိပ်
ကနေ၍ မိကျော်ကို စောင့်မည်။ မိကျော် (၁၆) ကားပေါ်က ဆင်း
လာသောအခါ ကျွန်တော့်ဇာတိစွကို မေးမည်။ ထိုအခါ မိကျော်
သည် ရှက်သဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က အတင်းမေး
သောအခါတွင်မှ . . .

ခုတော့ဖြင့် ဒီလိုမဟုတ်ပါ။ မိကျော်သည် ဘတ်စ်ကားပေါ်
မှဆင်းပြီး ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လျှင် ရှက်ကြောက်ခြင်းအလျှင်းကင်း

အရောင်ပြောင်သွားသောနှလုံးသား

၁၁

သော မျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တော့လည်း သူ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်ရန် မလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆယ်တန်း မှာတုန်းက တတန်းထဲ နေလာခဲ့ကြပါသည် မဟုတ်လား။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို ကြောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်ကူးထဲက စကားများသည် မရှိတော့ပြီ။ တုန်ယင် ထစ်ငေါ့သော စကားများသည်သာ . . . ။

“ဒို့ကို . . . ဒို့ကို . . . စိတ်ဆိုးသွား . . . ”

“စိတ်တော့ ဆိုးချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မဆိုးတော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် . . . ဟိုဥစ္စာ . . . ”

“နောက်တစ်ခါတော့၊ ဒီလို ထပ်လုပ်ရင်တော့ စိတ်ဆိုးမိ လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

* * * *

(၄)

“နင့်အခြေအနေက သိပ်အဆိုးကြီး မဟုတ်သေးပါဘူးဟယ်”
ခင်အေးသန်းက ပြောလေသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၏ ပန်းချီခန်းမသည် ကျွန်တော်တို့
စတည်းချရာ နေရာဖြစ်သည်။ အတန်းမရှိသော အချိန်၊ အတန်းပြီး
သော အချိန်၊ သို့မဟုတ် အတန်းလစ်နေသော အချိန်များတွင် ကျွန်
တော်တို့သည် ပန်းချီခန်းမမှာ ထိုင်ကြသည်။

“ဆက်လုပ်စမ်းပါကွာ၊ ဖြစ်ပါတယ်၊ ငါ့တုန်းကဆိုရင် မင်း
ထက်တောင် အခြေအနေဆိုးသေးတယ်၊ နောက်တော့လည်း ဖြစ်
သွားတာပါပဲ”

ဘာသာကျော်သည် ကျွန်တော့်ကို အားပေးသလိုလိုနှင့်

ကြယ်ဖွင့်စာပေ

ကြွားပြန်သည်။ ကြွားလည်း ကြွားစရာပါ။ ခုဆိုလျှင် မိချိုသည် သူ့ကို ထမင်းဗူးထဲက ထမင်းကိုလည်း ကျွေးသည်။ ပိုက်ဆံလည်း ချေးသည်။ (မှတ်ချက်။ ။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆပ်ပါ။) ကျွန်တော်တို့ပင်လျှင် မိချိုပေးသော ထမင်းဗူးကို ကပ်စားရသေးသည်။ မိချိုချေးသော ပိုက်ဆံဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကပ်သောက်သည်။

တကယ်တော့မူ ကျွန်တော်သည် 'နာမည်ကြီး ထမင်းဝတ်' ဖြစ်ပါသည်။ ဒီစကားကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီခန်းမအတွက် အဓိပ္ပာယ်များစွာ ရှိပါသည်။

“အကြင်သူတစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အချစ်ကို ရသည်ဖြစ်အံ့။ ထိုသူသည် ထိုမိန်းကလေး၏ ထမင်းဗူးကို ပါ ရတော့သည်သာ”

သူတို့သည် ရရှိလာသော ထမင်းဗူးကို တစ်ယောက်ထဲ ဘယ်တော့မှ မစားတတ်။ ပန်းချီခန်းမသို့ မရရအောင် ယူလာတတ်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို ခွဲပေးကျွေးတတ်သည်။

ပန်းချီခန်းက လူများသည် ဆင်းရဲမွဲတေနေကြသူများ မဟုတ်ကြပါ။ သို့ရာတွင် ငွေတော့ဖြင့် အမြဲပြတ်လပ်နေတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ယောက်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်တော့မည်ဆိုလျှင် အားရဝမ်းသာ ကူညီတတ်သည်။ ပန်းချီခန်းအတွက် ထမင်းဗူးတစ်ဗူး၊ ပိုက်ဆံချေးမည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တိုးလာမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ခုအချိန်မှာဖြင့် ကျွန်တော်သည် 'နာမည်ကြီး ထမင်းငတ်' ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိကျော်၏ထမင်းဖူးထဲမှ ထမင်းတဖွန်း မျှကိုပင် မစားဖူးသေးပါ မဟုတ်လား။ သို့ရာတွင် စိတ်ဓာတ်ဖြင့် မကျလိုက်လှသေးပါ။

* * * *

(၅)

“မိကျော် . . .”

“ဘာလဲ . . .”

“ဒို့ . . . ဒို့ . . . ပြောစရာတစ်ခုရှိလို့”

“ရိုးရိုးသားသား သူငယ်ချင်းလို ပြောမှာဆိုရင်တော့ ပြောပါ။ ဒါမှမဟုတ် ဆန်းဆန်းပြားပြားဆိုရင်တော့ နားမထောင်ချင်ဘူး”

“အဲ . . . အေး . . . လေ၊ သူငယ်ချင်းလိုပဲ ပြောပါမယ်”

“ပြောလေ . . . ဘာလဲ”

“ဟို . . . ဟို . . . ဥစ္စာ . . . ၊ ထမင်းဗူးပါသလား”

“ဒီမှာလေ၊ မတွေ့ဘူးလား”

“ဘာဟင်းလဲ”

ကြယ်ပွင့်စာပေ

“ငါ့ရဲ့ခြောက်ဟင်းနဲ့ ပဲသီးကြော်”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် သွားတော့မယ်နော်”

* * * *

(၆)

“သိပ်ညံ့တဲ့ကောင်ပဲကွာ၊ မိကျော်က မပြောနဲ့ဆိုပေမယ့်
အတင်းမရမက ပြောပေါ့ကွ”

“ဟာ . . . ငါကြောက်တယ်ကွ၊ မိကျော်က သိပ်စိတ်ကြီး
တာနော်၊ အပြတ်ကောလိုက်ရင် ဒုက္ခ”

“ညံ့ပါပေ့ကွာ၊ မင်းနာမည်ကို ဉာဏ်ကိုကိုလို့ မှည့်ဖို့ မကောင်း
ဘူး၊ ညံ့ကိုကိုလို့ မှည့်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“အံ့မာ . . . မင်းတို့ကကော အဖြစ်ရှိလို့လား၊ လုပ်မနေ
ပါနဲ့လို့ . . . အပြောခံရတဲ့ကောင်နဲ့၊ ဖိနပ်ပဲ ရမယ်ဆိုတဲ့ ကောင်တွေ
ကများ”

“ဟ . . . ငါတို့က ဒီလိုအပြောခံရပေမယ့် ဆက်လက်

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ကြီးစားလျက်ပဲ၊ တစ်နေ့ကျတော့ မင်း . . . တွေ့ရမှာပေါ့ကွာ”

* * * *

(၃)

“မိကျော် . . .”

“ဘာလဲ . . .”

“ဒို့ပြောစရာတစ်ခုရှိလို့”

“သူငယ်ချင်းလို ပြောမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မပြောပါနဲ့”

“ပြောရမယ် မိကျော်၊ ပြောရမယ်၊ ဒို့ရင်ထဲမှာ . . .”

“ဒီမှာ ဉာဏ်ကိုကို၊ ဒို့ကို နောက်တစ်ခါ ဒီစကားမျိုး လုံးဝ
ထပ်မပြောပါနဲ့၊ ပြောခဲ့လို့ရှိရင်တော့ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကပါ ရပ်ခံ
လိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါပါပဲ”

(၈)

အရောင်ပြောင်းသွားသော နှလုံးသား
လစ်တမတ်အပြာ . . .
အက်ဆစ်မှာထည့်၊
ပကတိ နီ သွားစေသည်။
လစ်တမတ်အနီ . . .
ဓမ္မရည်မှာထည့်၊
ပကတိ ပြာ သွားစေသည်။
ပန်းနုရောင်နှလုံးသား . . .
ဘာဂုဏ်များ မြောက်လို့ . . .
အစိမ်းရောင်သို့ ပြောင်းသွားတာလဲ။

ကြယ်ပွင့်စာပေ

အရောင်ပြောင်သွားသောနုလုံးသား

၂၃

ကျွန်တော်၏ အဆွေးကဗျာများသည် ပန်းချီခန်းမ၏ နံရံ
ကပ်စာစောင်တွင် ပါဝင်လာခဲ့သည်။ ဓာတုဗေဒကျောင်းသူလေး
မိကျော်ကို ရည်ရွယ်စပ်ထားသော ဓာတုဗေဒဆိုင်ရာကဗျာများ။
ကျွန်တော်ဆွေးနေကြောင်းကို ပန်းချီခန်းတစ်ခန်းလုံးက သိပါသည်။

အို . . . သူတို့တင် မဟုတ်ပါ။ ကိုအောင်ရင် လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်က တင်ဝင်းတို့၊ ဖြူဝင်းတို့လည်း သိသည်။ အအေးဆိုင်က အမေ
ကြည်လည်း သိပါသည်။

* * * *

(၉)

ထိုအတောအတွင်းမှာပင် ချစ်ဝင်းနှင့် အေးမြင့်တို့၏ အချစ်
ကိစ္စများ ပြေလည်သွားကြပါသည်။ ချစ်ဝင်းသည် ချိုချိုနီကမှ ပြန်
မချစ်ရင် ကျောင်းမတက်တော့ဘူး၊ အင်းလျားကန်ထဲ ခုန်ချမည်ဟု
ဆိုသောကြောင့် ချိုချိုနီက သနားပြီး ချစ်သွားသည်ဟု ဆို၏။

အေးမြင့်ကမူ သူ၏ကတုံးဆံတောက် ဆံပင်ကို နည်းနည်း
ပိုရှည်ပေးပါမည်ဟူသော ကတိဖြင့် ခင်ကြည်မြင့်၏ အချစ်ကို ရသွား
ပါသည်။

သူတို့သည် အဝတ်အစားအသစ်များ ချုပ်ကြပါသည်။ တစ်
နေ့လျှင် ရေသုံးခါလောက် ချိုးပါသည်။ ချစ်ဝင်းဆိုလျှင် ပေါင်ဒါဗူး
တစ်လုံးပင် ဝယ်လိုက်ပါသည်။ သူတို့၏ အကြောင်းများကို ကျွန်တော်

အဆောင်ပြောင်သွားသောနဂါး

၂၅

အား ပြန်ပြောကြပါသည်။

“ခင်ကြည်မြင့်လက်ကလေးက နုနုကလေးကွ”

“ဟင်း . . . မင်းက ခုမှ လက်ကိုင်တဲ့ အဆင့်ပဲလားကွ”

“ဟေ့ကောင် . . . လက်မကိုင်လို့ ခြေထောက်ကို ကိုင်ရမှာလား”

“ဪ . . . အေးမြင့် . . . အေးမြင့်၊ ဆံပင်တိုသလောက် တုံးလှပါသေးလားကွာ၊ နှုတ်ခမ်းက ဘာလုပ်ဖို့ထားတာ . . .”

“ထမင်းစားဖို့ပေါ့ကွ”

ဪ . . . သူတို့မှာတော့ဖြင့် ပျော်နိုင်ကြပါပေသည်။

ကျွန်တော့်မှာတော့ဖြင့် . . .

ချစ်ဝင်းနှင့် အေးမြင့်သည် ကျွန်တော့်ကို အားမရကြပါ။

“ဉာဏ်ကြီး . . . ဆက်လုပ်ပါကွာ၊ မင်းကလည်း ပျော့ညံ့လိုက်တာ”

“တော်ပါပြီကွာ၊ ငါ့အဖြစ်နဲ့ငါ ရှိပါစေတော့ . . .”

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် စာတစ်စောင်ကို ရေးလေသည်။

* * * *

(၁၀)

မိကျော် . . .

နောက်ဆုံးအကြိမ် နှောင့်ယှက်တယ်လို့ သဘောထားလိုက်
ပါတော့။ ဒီတစ်ခါမှ ဒို့လိုချင်တဲ့အဖြေကို မရရင် နောက်ကိုဘယ်
တော့မှ မနှောင့်ယှက်တော့ပါ။ မိကျော်ပြောခဲ့သလို သူငယ်ချင်းအဖြစ်
က ရာသက်ပန် ရပ်စဲချင်လည်း ရပ်စဲလိုက်ပါ။ သန်းခေါင်ထက်တော့
ညဉ့်မနက်နိုင်တော့ပါ။

နက်ဖြန် မိကျော်တို့ အတန်းပြီးချိန်မှာ ဒို့လာစောင့်နေမယ်။
ဒို့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် အကျိုးအမြူရောင်ဝတ်ခဲ့ပါ။

အဖြူရောင်ကို ကြိုဆိုနေပါ့မယ်။

ညဉ့် . . .

P.S. မိကျော် မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ ဒို့ဆေးလိပ်ဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

ကြယ်ပွင့်စာပေ

(၁၁)

အခန်းအမှတ် S.17 ရှေ့က စင်္ကြံအုတ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေသည်။ S.17 သည် ဝင်ပေါက်တစ်ခုထဲသာရှိသော သီရေတာခေါ် အခန်းကြီးဖြစ်သည်။ တစ်ပေါက်ထဲသော ဝင်ပေါက်ကို ပိတ်ထားသဖြင့် အထဲကို မမြင်ရ။ ဆရာ၏ စာသင်သံသာ ထွက်လာသည်။

စက္ကန့်တို့သည် ပြေးလွှားနေကြသည်။ တစ်နာရီခွဲ အတန်းပြီးသင့်ပါပြီ။ ဆရာသည် သင်လိုကောင်းတုန်း။

“အကို . . . ခူးယားသောက်မလား”

စီးကရက်သည် ကုလားကလေး ရောက်လာသည်။ ဝယ်မည်ပြုပြီးမှ မိကျော်ကို ကတိပေးထားတာ သတိရသဖြင့် မဝယ်ဖြစ်

ကြယ်စွာစာပေ

တော့။ ကုလားကလေးသည် အင်္ကျီအဖြူ ဝတ်ထား၏။

“မင်း . . . ဘာဖြစ်လို့ အင်္ကျီအဖြူ ဝတ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ဒီအင်္ကျီတစ်ထည်ပဲ ရှိတာ၊ ဒါပဲ ဝတ်ရမှာ ပေါ့ဗျ”

တစ်နာရီ မိနစ်လေးဆယ်။ တံခါးပွင့်လာသည်။ ဆရာထွက်လာသည်။ ဆရာသည် တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်ထားသည်။ အထဲက ရှပ်အင်္ကျီမှာ အဖြူ။

အခန်းထဲမှာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ ထွက်လာကြသည်။ ကျွန်တော် မကြည့်ရဲသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားရသည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့က လူတွေ ဖြတ်သွားကြသည်။ ခြေသံများနှင့် ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံသည် အတူတူ။

နှစ်လက်မ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်အနီကလေးကို စီးထားသည်မှာ မိကျော်၏ ခြေထောက်ကလေး။ မျက်စိကို အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်ကြည့်သည်။ ထဘီအနီရောင် . . . ။ အင်္ကျီကို ကြည့်သည်။

ဟင်း . . . အနီ၊ အနီ၊ ရက်စက်လှစွာသော အနီ။

ငွေသွင်းဌာနကို ဘယ်လိုဖြတ်ခဲ့သနည်း။

သစ်ပုတ်ပင်ကြီးကို ဘယ်လိုကွေ့ရှောင်ခဲ့သနည်း။

ဝိဇ္ဇာခန်းမကို ဘယ်လိုဖြတ်ခဲ့သနည်း။

ပန်းချီခန်းမကို ဘယ်လိုရောက်ခဲ့သနည်း။

* * * *

(၁၂)

စောင့်နေကြသူများက မေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့”

“အနီ တဲ့ကွာ”

ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်ထားလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦးဟယ်”

ယဉ်ယဉ်ထွေး၏အသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်ခေါင်းခါ
လိုက်သည်။ အစ်မကြီး မျိုးမြင့်ခင်က ပြောပြန်သည်။

“ဒီလောက်လည်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ဟယ်”

“အစ်မကြီးမှာ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားမရှိပါဘူးဗျာ”

ပန်းချီဆွဲရာတွင် ပုံစံ၊စံပြအဖြစ်ထားသော အမိုးခေါင်းကြီး

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ ‘ဒီမှာ . . . ခင်ဗျားကော လူ့ဘဝမှာ . . .
တုန်းက အသဲကွဲဖူးသလား၊ ကျုပ်လည်း တစ်နေ့နေ့ ခင်ဗျားလို ဖြစ်
မှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျရင် . . . ။’

“ဟေ့ . . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ချစ်ဝင်း၏ အလန့်တကြား အော်သံကြောင့် ခေါင်းထောင်
ကြည့်မိသည်။ ချစ်ဝင်းညွှန်ပြရာမှာ . . .

အို . . . အဖြူရောင်။ ချစ်လှစွာသော အဖြူရောင်။

မိကျော်သည် လက်မောင်းရင်းနားက မေါင်းမေါင်းကလေး
ဖြစ်နေသော အင်္ကျီအဖြူကလေးကိုဝတ်၍ လာနေပါသည်။
ကျွန်တော် သူ့ဆီ ထ၍ပြေးသည်။

* * * *

(၁၃)

အခန်း A.5 နားမှ စွယ်တော်ပင်အောက်က ခုံတန်းကလေး
မှာ ထိုင်ကြသည်။ ဘာက စပြောရမှန်းမသိ။

“မိကျော် . . . အဖြူရောင် . . . ခွံကို . . . ချစ် . . .
ချစ်လို့”

စကားတို့သည် ကျွန်တော့်လက်ရေးများလိုပင် မညီမညာ
ထွက်လာသည်။ မိကျော် ရှက်လို့ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ခုနုတုန်းက အင်္ကျီအနီ ဘာဖြစ်လို့ ဝတ်တာလဲ”

“အိမ်ကထွက်လာတုန်းက နဲနဲချမ်းတာနဲ့ အပေါ်က ထပ်
ဝတ်လာတာ”

“ခွံနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာတော့ အင်္ကျီအနီကြီးကို ချွတ်ထားဖို့

ကြယ်ဖွင့်စာလေ

ကောင်းပါတယ်ဟာ”

ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတတ်ပြန်။ ချွေးပြန်လာသည်။
ချွေးသုတ်မည်ဟု လွယ်အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်သည်။

ဟော . . . ဘယ်အချိန်က လက်ကိုင်ပုဝါကြားထဲ ညပ်နေ
မှန်းမသိရသော ခပေါင်းစီးကရက်တစ်လိပ်သည် လက်ကိုင်ပုဝါနှင့်
အတူ ခုန်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ် တာတင်နေသည်။
မိကျော်က မိသွားပါသည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒါက ဘာလဲ”

“ခပေါင်း . . . ”

“ဒါတော့ သိတာပေါ့၊ ဒါဘယ်သူ သောက်တာလဲ”

“တင်တင်ဝင်း သောက်တာ၊ အဲ . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ နန္ဒ
သောက်တာ”

“နန္ဒ ခပေါင်းဘယ်တော့မှ မသောက်ဘူး၊ ဒူးယားမှ သောက်
တာ၊ ဒို့သိတယ်၊ ဟင်း . . . ဆေးလိပ်ဖြတ်ပြီလေး ဘာလေးနဲ့၊ ဒို့ကို
သက်သက်ညာတာပေါ့လေ”

“မ . . . မဟုတ်ရပါဘူးဟာ၊ နောက်ကို တကယ်မသောက်
တော့ပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် အယောင်ယောင်၊ အမှားမှားဖြစ်ပြီး စီးက
ရက်ကို လွှင့်ပစ်ရန် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ စကြိုအုတ်ခုံ
အောက်သို့ ခေါင်းနှစ်လုံး ရိပ်ကနဲ ဝင်ပုန်းလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

အရောင်ပြောင်းသွားသောနှလုံးသား

၃၃

မောင်စံရှားနှင့် ကင်းကောင်ကြီးတို့ လာချောင်းနေကြကြောင်း ကျွန်တော်သိလိုက်ပါသည်။

သူတို့ကို ကြွားလိုက်ရဦးမည်။ မိကျော်၏ ထမင်းဗူးထဲက ထမင်းကို အားရပါးရ စားပြလိုက်မည်။ ဒီနှစ်ကောင် သွားရည်ယို ကျသွားအောင်။

မိကျော်၏ ထမင်းဗူးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ ထမင်းတစ်ဝက်လောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ဟင်း လုံးဝမရှိ။ မိကျော်က ခစ်ကနဲ ရယ်သည်။

“နက်ဖြန်ကျရင် ဒို့ထမင်းပိုထည့်ခဲ့မယ်”

မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ၊ ထိုနေ့မှစ၍ ပန်းချီခန်းမအတွက် ထမင်းဗူးတစ်ဗူး တိုးလာခြင်းသည် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်သတင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြပါကုန်။

[ရန်ကုန် ၀/သ တက္ကသိုလ် ပန်းချီမိသားစုသို့ . . . အမှတ်တရ]

မင်းလူ

အစိမ်းရောင် အော်ပရာ

စေ့မှူးသွင်

အစိမ်းရောင်အော်ပရာ

။ ၁ ။

ဆောင်းရာသီဟာ ငါ့နှလုံးသားထဲကို အချက်မပေး၊ အသံ
မပြုဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ ဝင်ရောက်နေရာယူသွားနိုင်ခဲ့တယ်။
တစ်နှစ်တစ်ခါ ငါ့ဆီပုံမှန်လာနေကျ ဖြစ်ပေမယ့်၊ ဒီတစ်ခေါက်
ဆောင်းဥတုရောက်ရှိလာပုံဟာ ညင်သာမြန်ဆန် လွန်းတယ်လို့
ငါထင်တယ်။ ပြက္ခဒိန်ကို မတော်တဆ ကြည့်မိသွားပြီး၊ ဆောင်း
ဝင်တော့မယ်လို့ သတိထားလိုက်မိချိန်မှာ ဆောင်းရဲ့အေးစိမ့်မှုက
ငါ့အရိုးထဲအထိ ရောက်နေခဲ့ပြီ။

ရုတ်တရက် ငါပြုံးလိုက်မိတယ်။ မနှစ်က အခုလို ဆောင်း

ကြယ်စွာစာပေ

ဦးပေါက်ချိန်မှာ သစ်တော်သီးတစ်လုံးလို အရသာမျိုးနဲ့ ငါ့ဘဝထဲကို မင်းရောက်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မင်းအကြောင်း တွေးလိုက်မိရုံနဲ့ ငါ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူနွေးရှက်ရွံ့ပြီး တစ်ယောက်ထဲ ပြုံးရယ်နေကျ ပါ။ အဲဒီအပြုံး၊ အရယ်တွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဘာအဓိပ္ပါယ်တွေပဲ ရှိရှိ၊ လုံးဝသေချာတာတစ်ခုက မင်းကိုငါ ရင်ခုန်သံမြန်ခဲ့မိတာပဲ။

တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်အတွင်း ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ အမြဲကဗျာဆန်ဆန် နူးညံ့လှပနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ပျက်မှုတွေ၊ ကြားစကားတချို့၊ ကြောင့် ရန်ဖြစ်ရတာတွေ၊ အတ္တကိုယ်စီနဲ့ လူပီသမိကြတာတွေ . . . လည်း ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ နောက် . . . အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ နာကျင်ခဲ့တယ်။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ အရသာရှိခဲ့တယ်။ အခု ငါတို့ရဲ့ပတ်သက်မှုဟာ ထူးအိမ်သင်သီချင်းထဲကလိုဆိုရင် “တစ်ဆောင်းသစ်ပြန်ပြီ” ပေါ့။ ဟုတ်တယ် . . . ။ အသစ်ရောက်လာသော ဆောင်းရာသီကောင်းကင်ကြီးအောက်မှာ အရင်လို လတ်ဆတ်ပေါ့ပဲတဲ့ ခံစားချက်တွေရဖို့ ငါ့ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။

ငါ့ရဲ့ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော သစ်တော်သီးလေးရေ . . .

. . . ။

* * * *

“ ၂ ”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိကျွမ်းနေတာ နည်းနည်း
ကြာနေပြီဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်း ရင်းနှီးသွားချိန်ကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့
နှစ်ရဲ့ အခုလိုဆောင်းဝင်ခါစ နေ့ရက်တွေမှာပါ။ အေးစက်စက်
ဆောင်းနေ့တစ်ခုရဲ့ ညနေခင်းမှာ ငါတို့နှစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ
ဆုံမိသွားကြတယ်။ အမှန်တော့ “ငါတို့နှစ်ယောက်” ဆိုတဲ့ စကားဟာ
အနည်းငယ် မှားယွင်းပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ (အဲဒီတုန်း
က) ငါတို့နှစ်ယောက်အပြင် မင်းနဲ့အတူ မအေမွန်ဆိုတဲ့ အစ်မကြီး
တစ်ယောက်ပါ ရှိနေလို့ပါပဲ။ အဲဒီ မအေမွန်ကလည်း နှစ်ယောက်
စလုံးနဲ့ ခင်မင်နေတာမို့ မျက်နှာသိပ်မကောင်းတဲ့မင်းကို ငါတို့
နောက်ပြောင်ရန်စလိုက်မိတယ်။

ကြယ်ပွင့်စာပေ

“ဘယ်လိုလဲ စိမ်း . . . အသည်းကွဲနေတာလား၊ ကြည့်ရတာ ရည်းစားက ပစ်သွားပြီနဲ့တူတယ် . . . ”

မင်းက ငါ့စကားကို စိတ်မဆိုးဘဲ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး ပြုံးပြလိုက်စဉ်မှာ မအေမွန်က ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလေရဲ့။

“နင်ပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ဒီမှာ ဒေါ်ရွှေစိမ်းလေ . . . သူ့ဘဲနဲ့ပြတ်ပြီးကထဲက ငါ့နားမှာ အတင်းတွယ်ကပ်နေတာ . . . ငါ့မှာ အလုပ်မအားတဲ့ကြားထဲက သူ့စိတ်လေသွားမှာစိုးလို့ အဖော်လုပ်ပေးနေရတယ် သူရရေ . . . ငါ့အဖြစ်က အဲဒီလို . . . ”

ချက်ချင်းပဲ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးထူပူပြီး မင်းကို အရမ်းအားနာသွားတာပေါ့။ ငါက ပါးစပ်ထဲရှိသလို လျှောက်ပြောရင်း နောက်လိုက်တာပေမယ့်၊ မင်းက တကယ်အတည်ကြီး ရည်းစားနဲ့ကွဲနေတော့၊ ငါလည်း ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားတယ်။ မင်းအကြောင်းတွေ ငါသိကုန်လို့ မင်းက ရှက်ရယ်၊ရယ်ပြီး မအေမွန်ကို လှမ်းရိုက်လိုက်တယ်။

“ဟာ . . . အစ်မနော် . . . ”

မအေမွန်က စိတ်ညစ်နေတဲ့မင်းကို ရယ်မောပျော်ရွှင်လာအောင် တမင်လိုက်ပြီး စနေတာပါ။ ငါကတော့ အရှက်သည်းနေတဲ့မင်းကို ကြည့်လို့မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်။ မအေမွန်က မင်းလိုက်ရိုက်နေတာကိုရှောင်ရင်း ဆက်စနေပြန်တယ်။

“အခုမှ ရှက်မနေပါနဲ့ စိမ်းရယ် . . . ဟောဇာက နင်ငါ့ကို

ပြောတော့ အခုလို ဘဲနဲ့တွေ့နေကျ ညနေ (၅) နာရီနဲ့ (၇) နာရီကြားမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်ဆို . . . ဟဲ့ . . . သူရဲနင် အဲဒီအချိန်တွေ အားလား . . . ”

“အစ်မနော် . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ . . . ”

မင်းက လိုက်ရိုက်၊ မအေမွန်က ရှောင်ပြေးနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ဝရုန်းသုန်းကားတွေ ဖြစ်လို့ . . . ။ ခဏကြာတော့ မအေမွန်ကို မင်းက မိသွားပါတယ်။ မအေမွန်ရဲ့လက်မောင်းကို မင်းစိတ်တိုင်း ကျအောင် ထုရိုက်ပြီးချိန်မှာ ရယ်သံတွေလည်း တိတ်ဆိတ်သွားပြီ။ မင်းမျက်နှာက ခပ်တည်တည်လေး . . . ။

ခုနတုန်းကလို ရှက်ပြီး ရယ်မောခုန်ပေါက်နေတဲ့ ပုံစံလေးကိုပဲ ငါက ထပ်မြင်ချင်နေမိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါက ပြီးဆုံးသွားခဲ့တဲ့ အခြေအနေလေးကို ပြန်အသက်သွင်းဖို့ စတင်ကြိုးစားလိုက်ပါတယ်။

“စိမ်းအဖော်လိုနေတဲ့ အချိန်က (၅) နာရီကနေ (၇) နာရီအထိနော် . . . နှစ်နာရီပေါ့ ဟုတ်လား . . . ”

ငါ့စကားကြောင့် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးစေ့စေ့လေး ဖြစ်သွားကြတယ်။ မအေမွန်တင်မဟုတ်ဘဲ ငါပါမင်းကို နောက်တော့ မယ်ဆိုတာ မင်းက သဘောပေါက်သွားပုံရတယ်။ တစ်စုံတစ်ရာကို မင်းက ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး . .

“ဟုတ်တယ် ကိုသူရဲ ညနေ (၅) နာရီကနေ (၇) နာရီအထိ . . . ”

မင်းဆီက ကြားလိုက်ရတဲ့ တုံ့ပြန်စကားကြောင့် ငါလည်း ကြောင်သွားမိတယ်။ မင်းရဲ့ဗျူဟာအပြောင်းအလဲမှာ ငါမှန်သက် တွေဝေနေတုန်း မင်းက ထပ်ပြောလိုက်ပြန်ပါတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုသူရ . . . စိမ်းကို ကူညီမယ် မဟုတ်လား ဟင် . . .”

အမှတ်မထင် ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ဘတ်သီးတစ်ချက် လက်ခနဲ လင်းသွားတယ်။

“ကူညီပေးရမှာပေါ့ စိမ်းရဲ့ . . . အချင်းချင်းတွေပဲ ဥစ္စာ . . . ဒါပေမယ့် အလကားတော့ မရဘူးနော် . . .”

“ဒါပေါ့ . . . ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အချင်းချင်းဆိုပေမယ့် လည်း အားလုံးက ကိုယ့် Professional နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ခင်တာ က ခင်တာသပ်သပ်၊ စီးပွားရေးက စီးပွားရေးသပ်သပ်ပဲလေ . . . စိမ်းတို့က သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုသူရဘက်က ဒီကိစ္စမှာ ကမသိကျသေညနေ ဖြစ်ရဲ့လား၊ အဲဒီနှစ်နာရီအတွင်းမှာ စိမ်းရဲ့စိတ် ခံစားချက်တွေကို တာဝန်ယူနိုင်ဖို့ သေချာရဲ့လား”

“အိုး . . . သိပ်သေချာတာပေါ့ . . .”

“ဒါဆို . . . အိုကေ၊ ကိုသူရကို စိမ်းဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် . . . ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ . . .”

“အဲဒီအတွက် တစ်နာရီကို မြန်မာငွေ (၇၅၀) ကျယ်၊ ဘယ်လိုလဲ . . .”

ရုတ်တရက်ကြီးမို့ သဘောမပေါက်သေးပေမယ့်၊ တစ်ခဏ အတွင်းမှာပဲ ငါ့ရဲ့လူလည်ကျမှုကို မင်းသဘောပေါက်သွားပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ . . . မဲ့ပြုံးလေးတစ်ချက်ပြုံးကာ၊ မင်းက ငါ့တောင်းဆိုမှုကို လက်ခံလိုက်ပါတယ်။

“ဒါဆို ကိုသူရလိုချင်တာ တစ်နေ့ကို (၁၅၀၀) ပေါ့၊ ဟုတ်လား . . . ၊ ဈေးက နည်းနည်းတော့များတယ်၊ အင်းလေ . . . ထားပါတော့၊ ဈေးမဆစ်တော့ပါဘူး၊ အဲ . . . တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် . . . ၊ စိမ်းက တစ်ခါတလေ ဘိုင်ပြတ်တတ်တော့ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့နေ့တွေဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . . . ”

“ဒါများ စိမ်းရယ် လွယ်လွယ်လေး . . . အဲဒီနေ့တွေဆို စိမ်းကိုယ်နဲ့မတွေ့နဲ့ပေါ့”

“အင်း . . . ပြီးရော . . . ကောင်းတယ်”

ငါတို့နှစ်ယောက် အဲဒီလို အပြန်အလှန် သဘောတူညီမှု ယူနေတာတွေကိုကြားတော့ မအေးမွန်က ဝင်အော်ပါတယ်။

“အေးနော် . . . နင်တို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စတန့်ထွင်ကြတာနော်၊ နောက်မှ တစ်ခုခုပြဿနာဖြစ်ရင် ငါနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ကြိုပြောထားတယ်နော် . . . ဒါပဲ . . . ”

မအေးမွန်စကားဆုံးတော့ မင်းကမခံဘဲ ကတ်ကတ်လန်အောင် ပြန်ပြောလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဘာအခုမှ မဆိုင်ဘူးလဲ၊ ဒါ အစ်မစုထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ

ဥစ္စာ . . . ”

မင်းရဲ့စကားအဆုံးမှာ မအေမွန်က သဘောကျပြီး ရယ်နေလိုက်တယ်။ ငါလည်း ရယ်မိတယ်။ မင်းကကျတော့ ငါတို့ရယ်တာကိုကြည့်ပြီး နောက်ဆုံးမှ ဖြေးဖြေးချင်း ရယ်မောပါတယ်။

ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းကတော့ ရယ်သံတွေ ပေကျံစွန်းထင်းနေတဲ့ ဆောင်းညနေခင်းတစ်ခုမှာ မင်းရော၊ ငါပါ အတူတူ ပျော်ရွှင်နေခဲ့ကြဖူးတယ် မဟုတ်လား။

* * * *

။ ၃ ။

ဒီလိုနဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရင်းနှီးနှေးထွေးတဲ့ ပတ်သက်မှုတစ်ခု စတင်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။ “သူငယ်ချင်းမက၊ ချစ်သူမကျ” ဆိုတာမျိုးပေါ့။ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်ကို သုံးရက်နှုန်းလောက်နဲ့ မင်းဟာ ငါ့ဆီက အချိန်တွေ (နှစ်နာရီခန့်) ဝယ်ယူနေကျ၊ ငါကလည်း ခေတ်ကိုဖျော်ဖြေရင်း မင်းနှလုံးသားကိုပါ အမောပြေအောင်၊ အာဟာရဖြစ်အောင် စီမံဖန်တီးပေးနေမိတယ်။

အဲဒီကာလတွေမှာ မျက်လုံးရဲ့ဘာသာဗေဒကို ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ငါတို့သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့တယ်။ ငါ့ရဲ့ရောင်စုံခြယ်ထားတဲ့ ဒဏ္ဍာရီတွေ၊ နာမည်ဆိုးတွေကြောင့် မင်းကို မထိခိုက်အောင် ကာကွယ်ပေးခဲ့တယ်။ သံမဏိမျှင်တွေသုံးပြီး ပင့်ကူအိမ်ဆောက်မိခဲ့

ကြယ်ပွင့်စာပေ

တယ်။ လူတချို့ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ အတင်းပြောတတ်တဲ့ ပါးစပ် ပေါက်တွေကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုနိုင်ခဲ့တယ်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာကို လည်း ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရွတ်ပြနိုင်တဲ့ ဂါထာတစ်ပုဒ်လို အာရုံ ဆောင်ထားခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ မင်းရဲ့ဖြူဖြူစင်စင် ရယ်မောအချို့ဖွဲ့နေပုံ လေးများမှာ ငါအသက်ငင်နေမိတာပါပဲ။ တဖြေးဖြေးနဲ့ စွဲလန်းမှုဟာ ဆူးတစ်ချောင်းအဖြစ် ငါ့အသည်းနှလုံးထဲ စိုက်ဝင်လာပြီ။ မင်းရော ဘယ်လိုနေမလဲ။ ငါ့လိုပဲလား။ မင်းကို လေ့လာကြည့်မိတော့ ငါသိ လိုက်ရတာ တစ်ခုထဲပါ။ အဲဒါကတော့ မင်းဟာ သိပ်ပြီးဟန်ဆောင် ကောင်းတယ် ဆိုတာပဲ။ (တစ်နည်းအားဖြင့်) မင်းဆီက ငါ့ဘာမှ သိခွင့်မရခဲ့ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲပေါ့။

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တော့ မင်းရဲ့ဖိုင်ကြားမှာ အစွန်းထွက် နေတဲ့ ပန်းရောင်စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခုကို (မင်းဖုန်းထွက်ဆက် နေတုန်း) မတော်တဆ ဖတ်ခွင့်ရလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီစာရွက်မှာ ရေး သားထားသမျှကတော့ . . .

ညနေခင်းတစ်ခုရဲ့

အမှောင်တိုက်ထဲ ငါရောက်နေပြီ။

(၁၅၀၀) အသင့်နဲ့

ရှာလို့မတွေ့ပြန်ဘူး . . . တဲ့။ ပြီးတော့ စောက်မှာ “စိမ်း” ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ နေ့စွဲတစ်ခုကို ရေးထိုးထားပါတယ်။ နေ့စွဲဟာ

မင်းနဲ့ငါ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ် သောကြာနေ့ ဖြစ်နေလေရဲ့။

ငါလည်း ဝမ်းနည်းသွားမိတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာ ဝမ်းလည်းဝမ်းသာသွားတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ငါက မင်းရဲ့ဖိုင်ကို ဖွင့်ပြီး မွေနှောက်ရှာတော့တာပေါ့။ အရမ်းသိချင်နေပြီဆိုတော့ လူ့ကျင့်ဝတ်တွေ၊ ဘာတွေလည်း မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူးလေ။ ငါထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ မင်းဖိုင်တွဲကြားထဲကနေ နောက်ထပ်ပန်းရောင်စာရွက်ခေါက်လေးနှစ်ခုကို တွေ့ရပါတယ်။

ငါက စာကို အလျင်စလိုပဲ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

လက်ထဲ ပိုက်ဆံ (၁၅၀၀) မပြည့်သောကြောင့်

ဒီနေ့ သူ့နှင့်တွေ့ရမည် မထင်ပ။

သို့သော်

စိမ်း

(ချုပ်တည်းမှုတစ်ခုဖြင့်-)

စာအောက်မှာ ခုနကလိုပဲ ရက်စွဲတစ်ခုကို ရေးထားတယ်။ ဒါလည်း ငါနဲ့မင်း မတွေ့ဖြစ်ကြတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ တစ်စောင်ဖတ်ပြီးသွားတော့ ငါက နောက်ဆုံးလက်ကျန်တစ်စောင်ကို ထပ်ဖတ်ဖို့ ပြင်လိုက်ပါတယ်။ ဒီတစ်စောင်ကျတော့ ရှေ့က စာနှစ်စောင်ထက် စာကြောင်းတွေပိုများနေတာ တွေ့ရတယ်။

ဒီနေ့ သူမလာဘူး။ ဆူးလေမီးပွိုင့်မှာ ကြောင်တောင်
တောင်နဲ့ ငါ့စိတ်တွေ ပျောက်သွားတယ်။ “ငါ” လို့သုံးတာ ရိုင်း
မလား။ ဒါပေမယ့် ငါလို့ပဲ သုံးချင်တယ်။ ရင်ဘတ်ထဲက ဟာတွေကို
မထုတ်ပစ်ရရင်၊ မနေနိုင်လို့ ဒီစာကို ငါရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ အချိန်က
ရုံးဆင်းချိန် (၅ : ၁၀) ရှိပြီ။ လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ရမလားလို့ လိုက်ရှာ
ကြည့်တယ်။ လူတွေအားလုံး သူဖြစ်နေတယ်။ ဆွဲဆောင်မှုမဲ့တဲ့
သူ့ရဲ့ဟန်ပန်ကပဲ ငါ့ကိုဆွဲဆောင်ထားတယ်။ အားလုံးက သူနဲ့
သွားပတ်သက်နေတဲ့ ငါ့ကိုဝိုင်းပြီး အပြစ်တင်ကြတယ်။ ငါကတော့
သူ့ကို အဖြူရောင်ကင်းဗက်စ်စတစ်စလို့ပဲ မြင်တယ်။ ငါ့အတွက်
သူရိုးသားပေးတယ်။ မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတုန်းကတော့
ငါ့ရှေ့ရောက်နေပြီး၊ ငါတွေ့ချင်တော့ မင်းက ပျောက်နေပြန်တယ်။
ဒါကြောင့် မင်းအကြောင်း တွေးမိတယ်။ ဒီနေ့ဟာ ငါ့အတွက်
တစ်ခုခုလိုအပ်ခဲ့ပြီ။ သူ့နာမည်ကို တစ်ချက်လေ့လာလိုတော့ ဟော်
ကြည့်ချင်တယ်။

“သူရ”

သူကြားမလားလို့ပါ။

မိမိ

(လွတ်ကျသွားသော ၁၅၅၀ နှင့်-)

ဒီစာကျတော့ မင်းက ရက်စွဲတပ်မထားပြန်ဘူး။ သေချာတာကတော့ တို့နှစ်ယောက် မတွေ့ဆုံဖြစ်ကြတဲ့ နေ့တွေထဲက တစ်နေ့ပေါ့။ ဒီထက်ပိုပြီး သေချာတာတစ်ခုကတော့ မင်းဟာ ငါ့ဆီက တစ်စုံတစ်ရာကို တမ်းတလိုအပ်နေပြီ ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီ တစ်စုံတစ်ရာဆိုတာ ဘာလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . “အချစ်” မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲလို့ ငါတွေးပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကံဆိုးချင်တော့ မင်းဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ အဲဒီတစ်စုံတစ်ရာဆိုတာ “အချစ်” ပဲလို့ လုံးဝ အတိအကျ သိခွင့်ရလိုက်ပါတော့တယ်။

မင်းစာတွေကို ခိုးဖတ်နေတုန်း မင်းက ပြန်ရောက်တော့ ငါလည်း မျက်နှာပူသွားတာပေါ့။ မင်းကျတော့ ရှက်တာနဲ့ စိတ်ဆိုးတာကြားမှာ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိနိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေရှာပါတယ်။ အဲဒါကို အလိုက်မသိတဲ့ငါက သိသိကြီးနဲ့ မေးချလိုက်မိတယ်။

“စိမ်း . . . ဒီစာတွေက ကိုယ့်ကို ရေးထားလားဟင်”

မင်းက ရှက်သွေးတွေ ပြည့်လျှံကျနေတဲ့ မျက်နှာရဲရဲလေးနဲ့ ငါ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြပါတယ်။ ငါလည်း မင်းရဲ့ပခုံးစွန်းနှစ်ခုကို အပိုင်တိုင်ပြီး ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ . . .

ဒီလိုနဲ့ပဲ . . .

ဒီလိုနဲ့ပဲ အရာရာဟာ လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ ပြီးဆုံးလွန်

မြောက်လို့ သွားပါတော့တယ်။

* * * *

၁၄၁

ဆိုကြပါစို့ . . . ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီဇင်ဘာရက်စွဲ
 များနဲ့အတူ ချစ်သူရည်းစားတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြပါတယ်။ မင်းက
 ငါတို့ရဲ့ချစ်သူဘဝထဲကို ထူးဆန်းမှုတချို့ ယူဆောင်လာခဲ့တယ်။
 ဂျပန်ကောမစ်စာအုပ်တွေထဲက ကာတွန်းမလို ဆံပင်ပုံစံမျိုး လိုက်
 ညှပ်တာကအစ၊ အပျင်းပြေစားဖို့ အပြာရောင် Strepsils ကပ်လေး
 တွေ ဝယ်ထားတာ အလယ်၊ ငါ့အခန်းမျက်နှာကျက်မှာ (Glow
 in the dark) အမှောင်ထဲ တောက်ပလင်းလက်စေတဲ့ ကြယ်ပွင့်နဲ့
 လခြမ်းလေးတွေကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ကပ်ပေးခဲ့တာ အဆုံး . . .
 အားလုံးဟာ ငါ့အတွက် ထူးဆန်းမှုတွေချည်းပဲ။

မင်းရဲ့လူတွေစာရင်းမှာ ငါပါခွင့်ရလို့ ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်း

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ခဲ့ပေမယ့်၊ ငါ့ရည်းစားများယောက်ျား မင်းနာမည်ပါသွားတာမို့ သိက္ခာ ကျရပါသတဲ့။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လောက်တောင် မမျှတလိုက် ပါသလဲ။

တစ်ခုတုန်းက မင်းအဆက်ဟောင်းတစ်ယောက် မင်္ဂလာ ဆောင်သွားတဲ့နေ့မှာ ငါတို့နှစ်ယောက် ဘုရားအတူတူ တက်ဖြစ်ခဲ့ကြ တယ်။ ဘုရားရှိခိုးတာ ကြာနေတဲ့မင်းကို “ဒီမှာ ကောင်မလေးတစ် ယောက် အသည်းကွဲပြီး ဘုရားကို နားပူ၊ နားစာ လုပ်နေပါတယ်ဗျို့” လို့ လှမ်းအော်စလိုက်မိတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရားစာရွတ်ဆိုနေတဲ့ မင်း နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ဘယ်လိုမှ ခပ်တည်တည်နေလို့ မရတော့ဘဲ တဖြေ ဖြေးနဲ့ ပြုံးစိစိဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ငါက မင်းကိုကြည့်ပြီး သဘော ကျနေမိတာပေါ့။

နောက်ဆုံးမှာ မင်းက လက်အုပ်ချီလျက် အနေအထားကြီး နဲ့ ငါ့ဆီ မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းထိုးတယ်။ အံ့မယ် . . . ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားလိုက်သေးတယ်။ ငါက တော့ မင်းလိုက်ရိုက်ရင် ထွက်ပြေးဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးပြီ။ သိပ် မကြာဘူး။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား ကလေးတွေနဲ့ အပြိုင် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေမိကြတယ်။ မင်းရဲ့ရယ်သံချို့ချို့လေး တွေ ငါ့ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့အတူ နေရာအနှံ့ကို လွင့်ပျံ့ရောက်ရှိသွား မှာပါပဲ။

ခဏကြာတော့ မင်းက မျက်လွှာမချဘဲ ငါ့ဝိညာဉ်ကို ထုတ်

ချင်းပေါက်လောက်အောင် စိုက်ကြည့်နေရဲ့။ အဲဒီတဒဂ်လေးမှာ ငါ့အသံတွေ သေဆုံးသွားတယ်။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဘယ်နေရာတွေမှာ ဘာကိစ္စတွေဖြစ်ကုန်တယ် ငါမသိဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ ပူနွေးစွတ်စိုတဲ့ မုတ်သုံရာသီတစ်ခု ရုတ်ချည်းဖြစ်ထွန်းလာတယ်။ ခံစားချက် ကြိုးတံတားပေါ်မှာ လူနှစ်ယောက်၊ အဝါရောင်လေညင်းတွေထဲမှာ လူနှစ်ယောက်၊ အရိပ်တွေလည်း ယစ်မူးနေကြပြီ။

မင်းရဲ့အကြည့်ဟာ သံသရာတစ်ခုစာလား။ ငါ့ကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ခင်မှာပဲ မင်းလက်ဖဝါးသေးသေးလေးတွေက ငါ့လက်ထဲ မှာ ငြိမ်သက်လို့ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာဆိုတာကို ငါတို့ ခဏမေ့လျော့သွားကြတယ်။ တိမ်တိုက်တွေကို သက်သေထားပြီး မင်းအတွက် ရည်ညွှန်းတဲ့ အဖြူရောင်တေးတစ်ပုဒ်ကို ငါဆိုညည်းနေမိတယ်။ မင်းက သစ်တော်သီးလေးတစ်လုံးလိုပြုံးရင်း ငါ့ကိုနှစ်သိမ့်လိုက်ပါတယ်။

ဒါဟာ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ငါ့ရဲ့ရွှေသားအိပ်မက် တစ်ခုလုံးကို မင်းရှေ့မှောက်မှာ ရှိရှိသေသေ ဒူးထောက်ပေးလိုက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။ ဒါကို လုပ်ရဲသွားတဲ့အတွက် ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ဂုဏ်ယူသွားမိတယ်။ “အချစ်” ဆိုတာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်တွေကို မေ့ထားပြီး၊ လူမိုက်တစ်ယောက်လို စိတ်ထဲထင်ရာလျှောက်လုပ်ရတဲ့ သတ္တိမျိုးကို မွေးဖွားပေးနိုင်မှန်း အခုတော့ ငါသိသွားပါပြီ အရောင် Strepsils လေးရယ် . . . ။

။ ၅ ။

ဆောင်းဥတုရဲ့ တစ်ခုသောညနေခင်းမှာ အချိန်နောက်ကျ
ပြီးရောက်လာတဲ့ ငါ့ကို မင်းက စူပုတ်ပုတ်လေး ထိုင်စောင့်နေရှာ
ပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်မတွေ့ဖြစ်တာ လေးရက်
တိတိရှိနေပြီ မဟုတ်လား။ ငါက အပြစ်ရှိသူပီပီ . . .

“ဆောရီးနော် စိမ်း . . ကိုယ်ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိနေလို့”

မင်းက ငါ့တောင်းပန်စကားကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ ချက်
ချင်းတစ်ဖက်လှည့်ပစ်လိုက်တယ်။ ဆိုလိုတာက စိတ်ကောက်တယ်။
ချော့ရမယ်ပေါ့။ ဒီလောက်တော့ ငါလည်း သိတတ်ပါတယ်။ ငါက
မင်းရဲ့ခန္ဓာဗေဒတွေကို ကောင်းကောင်းဘာသာပြန်တတ်နေပြီလေ။

ဒါနဲ့ ငါလည်း မင်းကို စကားလုံးမာယာတွေ သုံးပြီး၊ ပုံစံ

ကြယ်ပွင့်စာပေ

မျိုးစုံနဲ့ ချော့မော့ရတော့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါမအောင်မြင်ပါဘူး။
မင်းက လုံးဝတင်းမာနေဆဲ . . . ။ ကြာတော့ ငါလည်း စိတ်ညစ်
လာတယ်။ ဘယ်လိုမှ မင်းကိုချော့လို့မရတော့တဲ့အဆုံး ငါလည်း
“ဘူ” ပြီး မင်းဘေးမှာ ငူငူကြီးရပ်နေမိတော့တယ်။

အဲဒီအခြေအနေကျမှပဲ မင်းက ငါ့ကို စကားပြန်ဖော်ရပါ
တယ်။ (စကားပြန်တယ်ဆိုပေမယ့် လေသံပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်း
နဲ့ စိတ်ကောက်ပြေသွားပြီဆိုတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ မကျေမနပ်နဲ့
ပြဿနာအသစ်ကို သယ်ဆောင်လာတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်
တာပါ။)

“စိမ်းက ခင်ဗျားကို ချိန်းထားတာ နောက်ကျလို့ စိတ်ဆိုး
နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကိုရော သိရဲ့လား . . . ”

ငါ့ကို မင်းက စိတ်တိုလာရင် “ခင်ဗျား” ဆိုတဲ့ နာမ်စားကို
သုံးနေကျ . . . ။ နောက်တော့ အဲဒီ “ခင်ဗျား” က ပုံမှန်သုံးနေကျ
ဖြစ်သွားတယ်။ ငါက ယောင်ပြီး မင်းမေးခွန်းကို အလိုအလျှောက်
ခေါင်းရမ်းပြလိုက်မိတယ်။ တကယ်လည်း ငါမှမသိဘဲကိုး . . . ။
မင်းက ငါ့အပြုအမူကြောင့် စိတ်မရှည်တော့သလို ဟန်ပန်မျိုးနဲ့
ထပ်မေးလိုက်ပါတယ်။

“မနေ့က ဘာနေလဲ . . . ”

“မနေ့က . . . ဟုတ်လား” . . . ဆိုပြီး ငါလည်း ဖြစ်နိုင်
ချေကွေ့ကို အသည်းအသန် စဉ်းစားရပါတော့တယ်။ ရည်းစားစဖြစ်

တဲ့နဲ့ . . . မဟုတ်ဘူး။ တစ်ညလုံး အိမ်မပြန်ဘဲ နှစ်ယောက်သား
 လျှောက်သွားတဲ့နဲ့ . . . မဟုတ်သေးဘူး။ မအေမွန်ကြောင့် ငါတို့
 နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်ကြရတဲ့နဲ့ . . .
 ဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ မင်းရဲ့မွေးနေ့ . . . လုံးဝနီး (No) ပဲ။
 မဟုတ်သေးဘူး။ နေစမ်းပါဦး . . . ။ ရုတ်တရက် ငါ့မှတ်ဉာဏ်တွေ
 အလင်းပွင့်သွားပါတယ်။

“ဟာ . . . ဟုတ်သားပဲ၊ မနောက ဖေဖော်ဝါရီ (၁၂) ဆို
 တော့ ကိုယ့်မွေးနေ့ပဲ ဥစ္စာ . . . ၊ အင်း . . . အသက်က ကြီးလာပြီ
 ဆိုတော့ မှတ်ဉာဏ်က သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ ကိုယ့်မွေးနေ့
 တောင် ကိုယ်ပြန်မေ့နေပြီ။ ဦးနောက် . . . ဦးနောက်”

ငါက ပြောရင်းနဲ့ မင်းကို ဘစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။
 မင်းမျက်နှာကတော့ အလိုမကျစွာ မည်းညိုနေဆဲပဲ။ ငါလည်း ဘာ
 ပြဿနာများ ကျန်သေးလို့လဲဆိုပြီး သေချာထပ်စဉ်းစားကြည့်လိုက်
 မိတယ်။ ဟိုက် . . သွားပြီ။ ငါ့မွေးနေ့ကျရင် တစ်နေ့ကုန် မင်းအတွက်
 အချိန်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားခဲ့တာကို ရုတ်တရက် သတိရသွား
 ပါတယ်။

ဒါဖြင့် မနောကထဲက မင်းငါ့ကို မွေးနေ့ပွဲကျင်းပပေးဖို့
 စောင့်နေခဲ့တာပေါ့။ အခုချိန်ကျမှ မင်းကိုတောင်းပန်ချော့မော့ရတာ
 လွဲပြီး ဘာမှပြန်လုပ်ပေးလို့ မရနိုင်တော့ . . . ။ မွေးနေ့က အတိတ်
 ကာလမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

“တောင်းပန်ပါတယ် စိမ်းရယ် : . . ကိုယ်အလုပ်တွေရှုပ်ပြီး တကယ်မေ့သွားလို့ပါကွာ . . . ”

“ဪ . . . အဲဒီလိုလေး ပြောလိုက်ရုံနဲ့ ပြီးသွားရောလား . . . ”

“မွေးနေ့က ကျော်သွားခဲ့ပြီပဲ စိမ်းရာ . . . ကိုယ် စိမ်းကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ . . . ပြော . . . ၊ စိမ်းကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ်တောင်းပန်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား . . . ”

“ဒီကိစ္စက တောင်းပန်လို့မရဘူးလေ . . . ”

“ဒါဆို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ . . . ”

ငါ့မေးခွန်းအဆုံးမှာ မင်းက လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်လေး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ . . .

“စိမ်းကို လျော်ကြေးပေးရမယ်”

“ဘယ်လိုလျော်ကြေးမျိုးလဲ . . . ”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုတော့ ခင်ဗျားအသက်ကို နှစ်ရက်ငယ်လိုက် . . . ”

“ဘာ . . . ဘာ . . . ဘယ်လို . . . အသက်ကို နှစ်ရက်ငယ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား . . . ၊ အသက်ဆိုတော့ ဘယ်လို ပြန်ငယ်လို့ရမှာလဲ . . . ”

“ငယ်လို့ရပါတယ်၊ နည်းလမ်းရှိတယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးပါလိမ့် . . . ”

“ခင်ဗျားမွေးနေ့ပွဲကို မနက်ဖြန်ကျမှ နှစ်ယောက်ထဲ လုပ်ကြမယ်လေ။ အဲဒါဆို ခင်ဗျားလည်း အသက်နှစ်ရက်ပိုငယ်သွားမယ်၊ စိမ်းကိုလည်း လျော်ကြေးပေးပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ . . ”

“အိုကေ . . . ”

ငါက လေတစ်ချက်ချွန်ပစ်လိုက်တယ်။ မင်းရဲ့စိတ်ကူး၊ စိတ်သန်းလေးကို ဘယ်လို၊ ဘယ်လိုသဘောကျမှန်း မသိဘူး။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အဲဒီအိုင်ဒီယာလေးကြောင့် ငါ့မှာပျော်ပြီး ကြည်နူးလိုက်ရတာ . . . ။ ဒါနဲ့ပဲ ငါတို့နှစ်ယောက် ညနေခင်းထဲမှာ အပျော်တွေနဲ့ ပြန်အဆင်ပြေသွားခဲ့ကြပါတယ်။

အံ့မယ် . . . ။ ဒါတောင် အိမ်ပြန်ခါနီးတော့ မင်းက ပြောသွားသေးတယ်။

“ခင်ဗျားမွေးနေ့က အခုချိန်ကစပြီး နှစ်တိုင်းဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ရက်နေ့ ဖြစ်သွားပြီနော် . . . သဘောတူရဲ့လား . . . ” တဲ့။

ငါက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း တစ်လက်စတည်း အရပ်နည်းနည်းပုတဲ့ မင်းနဖူးပြင်လေးကိုပါ ငုံ့နမ်းပစ်လိုက်မိတယ်။ မထင်မှတ်ထားတဲ့ အခြေအနေမို့ မင်းလည်း ရှက်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ မျက်နှာလေးရဲပြီး ငါ့လက်ဖျံကို အားနဲ့ဆွဲဆိတ်ပါတယ်။ အနည်းငယ်နာသွားပေမယ့် ငါက လုံးဝမမူသလိုနဲ့ မင်းကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝှက်ထားလိုက်တော့တယ်။

ဖေဖော်ဝါရီဆောင်းညနေခင်းဟာ တစ်စထက်တစ်စ မှောင်

အိမ်ရှင်အိမ်ရှင်

၅

ကျလာပြီ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ငါလည်း (ဗယ်လင်တိုင်းဒေး) မှာ မွေးဖွားသန့်စင်
သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရပါတယ်။

* * * *

ကြယ်စွန်းစာပေ

I G I

မနက်ဖြန်ဆိုတာ အဲဒီတုန်းကတော့ ပျော်စရာအကောင်းဆုံး ဆောင်းဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်လို့ ထင်မိခဲ့တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ငါ့မွေးနေ့ဖြစ်လာတဲ့ ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) အတွက် မေမေ့ကို စိတ်ထဲကနေ လှမ်းတောင်းပန်လိုက်မိရဲ့။ အခုချိန်ထိ မွေးကျေးဇူးမဆပ်နိုင်သေးတဲ့အပြင်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ငါ့မွေးနေ့ပြောင်းပစ်ခဲ့တာကို မေမေသာသီရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာပဲ။ ဆောရီးပါ . . . မေမေရယ် . . . ။ ခွင့်လွှတ်ပါ . . . ။

မေမေပုံရိပ်တွေကို စဉ်းစားလိုက်မိပြီး ခဏတွေဝေသွားချိန်ကလွဲရင်၊ အဲဒီနေ့ (မွေးနေ့အတု) ဟာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ဖို့ ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ မင်းသယ်ဆောင်လာတဲ့ Birthday Cake သေးသေးလေး

တစ်လုံးကနေပြီး၊ မင်းခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းလှလှလေးတွေ အထိ ငါက အချစ်ရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို သင်ကြားခွင့်ရခဲ့တယ်။

ငါ့အဘိဓါန်မရှိခဲ့ဖူးသော “အရင်းနှီးဆုံး ရင်ခုန်သံတွေ” ဆီမှာ တို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူအိပ်မောကျခဲ့ကြပြီ။ မင်းပေးအပ်ခဲ့တဲ့ ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်များအတိုင်း၊ ငါ့အိပ်မက်တွေမှာ တိကျသော ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိလာတယ်။ “ရန်ဖြစ်လိုက်၊ ပြန်ချစ်လိုက်” ဆိုတဲ့ စကားဟာ ငါတို့ကြားမှာ ခေတ်အစားဆုံးဝါဒပဲ။ အချိန်နာရီ **တွေကလည်း** တရိရိနဲ့ တိုက်စားကုန်ဆုံးရင်း၊ တို့နှစ်ယောက်ကို သာမန်ပြဿနာပေါင်းများစွာမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာစေပါတယ်။

တဖြေးဖြေးနဲ့ ဆောင်းရက်တွေဟာ ပူနွေးစပြုလာပါတော့တယ်။ ဆောင်းပြီးတော့ နွေ . . . ၊ နွေပြီးတော့ မိုး . . . ၊ မိုးပြီးတော့ နောက်ထပ် တစ်ဖန်ဆောင်းဥတု . . . ။ ရာသီစက်ဝိုင်းလည်း တစ်ပတ်ပြည့်ခဲ့ပေါ့။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ကြားက အရာရာဟာရော ဟောင်းနွမ်းစွာ တစ်ပတ်လည်ခဲ့ပြီလား။ ဒီမေးခွန်းအတွက် မင်းမှာ ချက်ချင်းအဖြေမရှိသေးတာ ငါသဘောပေါက်ပြီးသားပါကွာ . . . ။ ဒါကိုတော့ မင်းမရှက်လိုက်ပါနဲ့။

ဆောင်းသစ်ခဲ့ပြီးနောက် အေးစက်နေသော ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အမှတ်တရတွေကို အရင်လို ပြန်လည်နွေးထွေးနက်ရှိုင်းနေစေဖို့ ငါဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။

မင်းက သစ်သစ်လွင်လွင်ပုံစံလေးနဲ့ ငါ့ကို ပြုံးပြလိုက်တယ်။

ငါကတော့ ပခုံးကို ဟန်ပါပါလေး တစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်ရုံပဲ တတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ငါတို့နှစ်ဦးကြားမှာ စံပယ်တွေ ပွင့်စမြဲ . . . ၊ တိမ်တိုက်တွေ ငုံနေမြဲ . . . ၊ လိပ်ပြာတောင်ပံတွေနဲ့ပဲ မိုင်ထောင်ချီသော ခရီးများကို ပျံသန်းရွက်လွင့်မြဲ . . . ။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပင် ဖြစ်နေပါစေ။ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရှုခင်းတွေ ပြောင်းလဲနေမှာကတော့ သေချာလွန်းလှပါတယ်။ ကန်ရေပြင်၊ သစ်ရိပ်များ၊ သူစိမ်းနံနက်ခင်းတွေ . . . (အစရှိသဖြင့်) ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ နည်းနည်းချင်းပြောင်းလဲလို့ သွားနေလေရဲ့။

အချိန်ကာလဟာ ဘယ်နှုန်းနဲ့ ရွေ့လျားတိုက်ခတ်နေတယ်ဆိုတာ ငါမသိသလို၊ ဘယ်တန်ခိုးရှင်ကရော အတိအကျ သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။ အသစ်တစ်ဖန်ရောက်ရှိလာသော ဆောင်းရာသီညနေခင်းတွေမှာ ငါက မှန်မှန်မှိုင်းမှိုင်း လွမ်းဆွတ်မှုများနဲ့ မင်းမျက်ဝန်းတွေဆီကို ငေးရုံကြည့်နေမိတယ်။

အဲဒီခဏမှာ ရုတ်တရက် မင်းက သစ်တော်သီးအရသာလေးကို ကိုက်ချီလာပြီး၊ ငါ့နှလုံးသားရဲ့ ဗဟိုချက်နေရာကို ဝင်တိုက်ချပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။ ဆောင်းဝင်တာ ကြာလှပြီဆိုပေမယ့် အခုမှ သတိပြုမိသွားပုံနဲ့ မင်းက ငါ့ကို ပေစောင်းစောင်းလေးကြည့်ပြီး အမှတ်မထင် လှမ်းပြောလိုက်တာပါ။

“အင်း . . . ဆောင်းတောင် ရောက်နေပြီပဲ . . . ၊ ဘယ်လို

လဲ ဆရာကြီး . . . ကိုယ့်မွေးနေ့တော့ ကိုယ်မှတ်မိလောက်ပါတယ်
နော် . . . ”

ငါ့မှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာ၊ ဝမ်းနည်း ဖြစ်သွားမိတယ်။ စိတ်
လှုပ်ရှားမှုကိုထိန်းပြီး ငါက . . .

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့ စိမ်းရယ် . . . ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်နေ့လဲ . . . ”

“ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ရက်နေ့လေ . . . ၊ ဟင်းဟင်း . . .
ဟင်း . . . ”

ငါ့အဖြေစကားအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်စလုံး ဟန်မဆောင်
နိုင်တော့ဘဲ ပြိုင်တူလိုလို အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်မိကြတယ်။

သေချာတာတစ်ခုက အဲဒီရယ်သံတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ
မျှော်လင့်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေခဲ့ပြီဆိုတာပါပဲ။ မျှော်လင့်ချက်
ဆိုတာ လူတချို့အတွက်တော့ “မသေဆေး” တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။

* * * *

... နောက်ဆုံးတွင် ...

...

... နောက်ဆုံးတွင် ...

...

...

...

...

...

...

...

ဒီလိုနဲ့ ရွက်ဆုတ်ပြက္ခဒိန်ငယ်လေးတွေကို တစ်ရွက်ချင်း ဆုတ်ဖြုတ်ရင်း ငါ့မွေးနေ့ဖြစ်တဲ့ ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ရက်ဆီကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ မင်းက ဒီနှစ်ငါ့မွေးနေ့ပွဲကို မနှစ်တုန်းကနဲ့မတူအောင် စီစဉ်ပေးထားတယ်။ အဓိက အပြောင်းအလဲက အရင်နှစ်ကလို နှစ်ယောက်ထဲမဟုတ်ဘဲ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတချို့ကို ဖိတ်လိုက်ပြီး ငါ့အတွက် Birthday Party သေးသေးလေးတစ်ခု ဖန်တီးလိုက်တာပါပဲ။ နေရာကတော့ ငါ့အခန်းလေးမှာပဲပေါ့။

မင်းကိုယ်တိုင် ဝယ်ခြမ်းချက်ပြုတ်ထားတဲ့ အစားအသောက်တွေနဲ့ ငါ့မွေးနေ့ပွဲဟာ လှပစွာ အသက်ဝင်ခဲ့ရတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက ချစ်သူများနေ့မှာ မွေးတဲ့ငါ့ကို တကယ်မှတ်ပြီး အံ့သြတကြီး

ဖြစ်လို့ . . . ။ တချို့ကလည်း မျက်လုံးတွေ၊ ဘာတွေပြူးလို့ . . . ။
ငါတို့နှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့တွေကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲနဲ့
သဘောတွေကျလို့ . . . ။

မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမယ်တဲ့။ ပထမတစ်ခုက ဒီနေ့
(မွေးနေ့ပွဲ) မှာ ကုန်ကျသမျှကို မင်းက ပိုက်ဆံစိုက်ထုတ်ပြီး၊ ငါ
အတွက် မွေးနေ့ပွဲကျင်းပပေးတာပါပဲ။ နောက်ထပ်တစ်ခုကိုတော့
မင်းက လျှို့ဝှက်ထားဆဲပဲ။ ငါကလည်း မပြောပြတာကိုမှ သိချင်နေ
တာမို့ မင်းကို သူငယ်ချင်းတွေအလစ်မှာ အတင်းကပ်မေး . . . ။
မင်းကလည်း မပြောဘဲ ငြင်းဆန် . . . ။ နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်
ချင်းတွေ အားလုံးပြန်မှဆိုတဲ့ သဘောတူညီချက်ရသွားပြီး၊ ငါလည်း
မင်းပေးမယ့် ဒုတိယမြောက်လက်ဆောင်ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်
စားနေရတော့တာပေါ့။

သောက်ကျ၊ စားကျနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကြောင့် ပျော်ဖို့
ကောင်းနေတဲ့ မွေးနေ့ပွဲလေးမှာ မင်းမျက်နှာက တစ်ချက်၊ တစ်ချက်
ညှိုးငယ်သွားတတ်တယ်။ ဟန်ဆောင်တဲ့နေရာမှာ တော်လွန်းတဲ့
မင်းအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိပေမယ့် ငါကတော့ သိနေခဲ့တယ်။
မိတ်မှာ လေးလံသွားပေမယ့် ဒါက ခဏပါ။ များသောအားဖြင့်
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နောက်ပြောင်လိုက်၊ အကျယ်ကြီးဖွင့်ထားတဲ့
သံချင်းတွေကို မမိမကမ်း ကီး (Key) တွေနဲ့ အော်ဆိုလိုက်၊ မင်းကို
တံဆိုးဒေါသထွက်အောင် ရန်စလိုက်နဲ့ ငါမှာပျော်နေတာပါပဲ။

အချိန်တွေ ဘယ်လို၊ ဘယ်လို ကုန်သွားမှန်းကို မသိလိုက်ဘူး။ နောက်ဆုံးညှဉ်သည်တွေဖြစ်တဲ့ မအေမွန်တို့အတွဲ ပြန်တော့ မယ်ဆိုပြီး လာရှုတ်ဆက်ချိန်မှာ ညနေခြောက်နာရီခွဲနေပြီ။ မင်းက ဖွင့်ထားတဲ့ CD Player ကို လှမ်းပိတ်လိုက်တယ်။ တစ်နေကုန် သူငယ်ချင်းတွေ၊ သီချင်းသံတွေ၊ ဇွန်းခက်ရင်းသံတွေနဲ့ ဆူညံနေသော ငါ့အခန်းလေးဟာ အခုတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိတဲ့ သက်ငြိမ်ပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုပဲ။ ပွဲတော်တစ်ခုပြီးခါစ မြို့လယ်လမ်းမတွေလိုမျိုး၊ အခန်းရဲ့နေရာအနှံ့မှာ အရာရာဟာ ပြောင်းဆန်ပြန်ကျနေရဲ့။

ဒီအချိန်မှာ သက်ရှိဆိုလို့ မင်းနဲ့ငါပဲ ကျန်တော့တယ်။ အမှောင်က တဖြေးဖြေးနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲကို တိုးဝင်လို့လာပါတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ငါလည်း ဒုတိယလက်ဆောင်ကိုတောင်းဖို့ မေ့လျော့သွားမိတယ်။ မင်းက ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ငါ့ရင်ခွင်မှာ လာမှီနေပြန်တယ်။

အဲဒီလို ရှိနေရာကနေ မင်းက ရုတ်တရက် ဘာအကြံရသွားတယ် မသိဘူး။ ငါ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ဆတ်ခနဲ ထသွားပြီး နံရံမှာ ရှိတဲ့ မိန်း (main) ခလုတ်ကို ပိတ်ချပစ်လိုက်တယ်။ ပထမတော့ ငါလည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာကို စဉ်းစားလို့မရဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့။ တစ်ခန်းလုံး ရုတ်ချည်းမှောင်ကျသွားချိန်မှာ မင်းက တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဟော... ငါလည်း

ပြုံးသွားမိတယ်။

မျက်နှာကျက်ပေါ်မှာ “Glow in the dark” ဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲ မင်းရဲ့ကြယ်ပွင့်လေးတွေ၊ လခြမ်းလေးတွေဟာ သူတို့ စုပ်ယူထားသော အလင်းတွေကို ပြန်အံ့ထုတ်ပေးနေတာ တွေ့ရတယ်။ သိပ်လှတာပဲ . . . ။ ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား ကြယ်အတူလေးတွေကို ထိုင်ငေးနေမိတယ်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ငါတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် သတိရသွားပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဘာစကားလုံးကိုမှ သုံးစွဲဖို့မလိုဘဲ အဲဒီအကြည့်တွေနဲ့ပဲ ငါတို့စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ကြပြန်တယ်။

နောက်တော့ မင်းရဲ့အမူအရာတွေက တဖြေးဖြေးနဲ့ ဝမ်းနည်းလာသလိုပဲ။ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညထဲမှာ ငါ့စကားသံတွေက ထွင်းဖောက်ထွက်ပေါ်လာတယ်။

“စိမ်းပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဒုတိယမွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ကိုယ် လိုချင်နေပြီ . . . ပေးဖို့အချိန်တန်ပြီလို့ ကိုယ်ထင်တယ်”

ငါ့စကားအဆုံးမှာ မင်းက ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ . . .

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ပေးဖို့အချိန်တန်နေပါပြီ၊ စိမ်းကလည်း အဲဒီလက်ဆောင်ကို ခင်ဗျားကို ပေးမယ်လို့ သေချာဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ . . . ”

အမှောင်ထဲမှာ မျက်နှာတစ်ခြမ်း ကွယ်မြုပ်နေပေမယ့်

မင်းရဲ့အရိပ်အကဲကို ငါခံစားနေရပါပြီ။ အန္တရာယ်အငွေ့၊ အသက်တွေ ငါတို့ကြားမှာ ပြေးလွှားသက်ဝင်လာကြရဲ့။

မင်းက စကားကို ခဏနားနေရာမှ ပြန်ဆက်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

“သေချာနားထောင်နော် . . . စိမ်းပေးမယ့်လက်ဆောင်ကတော့ အခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားနဲ့စိမ်းနဲ့ ပြတ်ပြီဆိုတာပဲ . . .”

“ဘာ . . . ဘာပြောတယ် . . .”

“ခင်ဗျား ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဒါဖြင့် မင်းပေးမယ်ဆိုတဲ့ လက်ဆောင်က . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီလက်ဆောင်က ခင်ဗျားနဲ့စိမ်း . . . ပြတ်ကြမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ . . .”

ပြောပြီးပြီးချင်း မင်းက မိန်း (main) ခလုတ်ကို ပြန်ဖွင့်ပစ်လိုက်တယ်။ အလင်းတွေက အခန်းထဲကို ဝုန်းခနဲ ပြေးဝင်လာကြတယ်။ ငါက တစ်စုံတစ်ရာပြန်ပြောဖို့ ဆွံ့အနေဆဲမှာပဲ မင်းက နှုတ်ဆက်စကားဆိုပါတယ်။

“စိမ်း ပြန်တော့မယ် . . . ၊ ရော့ . . . ဒါက ဒီနေ့ အတွက် ရည်းစားကြေး . . .” တဲ့။

မင်းက ပိုက်ဆံ (၁၅၀၀) လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ငါ့မှာ အံ့သြမှင်သက်နေရာက ဝမ်းနည်းနာကျင်လာတော့တယ်။ မင်းပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း ချက်ချင်းပဲ ငါ့မှာ အားတင်းရတယ်။

ငါ ကမယ်ချစ်သည့် ပီသဖို့လိုတယ်။ ဒီနေရာမှာ ခံစားချက်တွေကို မေ့ထားနိုင်မှဖြစ်မယ်။ နောက်ထပ် အရေးကြီးတာတစ်ခုက ဒါဟာ မင်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့မှာ မင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လေးစားစွာ လိုက်နာရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်။

ငါ့မျက်နှာပေါ်ကို အပြုံးတစ်ခု ချက်ချင်းပစ်တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ငါက တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း . . .

“အိုကေလေ . . . စိမ်းပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်အတွက် ဘာအကြောင်းပြချက်မှ ရှိစရာမလိုဘူးလို့ မှတ်ထားလိုက်ပါမယ်။ စိမ်းပြန်ချင်ပြန်လို့ရပါပြီ”

မင်းက ငါ့အပြုအမူကို သဘောကျစွာ ရယ်ပြီးပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဟင်း ဟင်း . . . ဟင်း . . . စိမ်းကလည်း ခင်ဗျားဆီက ဒီလိုတုံ့ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ . . . ကဲ . . . စိမ်းပြန်ပြီနော် . . . တဲ့တာ . . .”

“ဘိုင့် . . .”

အခန်းတံခါးပေါက်ဝမှာ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လက်ပြန့်တံဆက်ရင်း ငါတို့လက်ဖဝါးတွေ ထိခတ်သွားမိကြတယ်။ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဒီကိစ္စမှာ ဘာမှသိပ်မခံစားရသလိုပဲ။ ရင်ဘတ်ထဲက ဟာတွေကို မင်းဘာသာပြန်တတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ငါတွေးနေမိတယ်။ လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားတဲ့ မင်းရဲ့မြေသံတွေ

က ပျံ့လွင့်နေဆဲ . . . ။ နောက်ဆုံး ဆောင်းညထဲမှာ ငါတစ်ယောက်
ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။

Professional တစ်ယောက်ပေမယ့်လည်း ခံစားမှုဆိုတာ
ကို ငါလည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မင်းကတော့ အချစ်ကို မင်းစား
နေကျ အပြာရောင် Strepils လေးတွေလို ပါးစပ်ထဲမှာ ပြင်းထန်
စွာ ပူနွေးစေပြီး၊ အရည်ပျော်သွားတဲ့အခါ အဆုံးသတ်သွားတာပါပဲ
. . . လို့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ချင် ဖွင့်နေမှာပေါ့။ မင်းလိုပဲ ခေတ်အဆက်
ဆက်က ပညာရှင်ကြီးတွေ၊ သုတေသီတွေဟာ “အချစ်” ကို ကိုယ့်
နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ အဓိပ္ပါယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြပြီးပြီ။

ငါ့သဘောကတော့ အချစ်ဆိုတာ စကားလုံးတွေနဲ့ ပြောပြ
ဖို့ မလုံလောက်တဲ့ စိတ်အခြေအနေတစ်ရပ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ ။

စေမ္မုဒ္ဓိ

(Mandalay Icon မဂ္ဂဇင်း)

ပါးစပ်အသစ်နဲ့
နားအဟောင်းများ

မောင်မျိုးမင်း (ရင်တွင်းဖြစ်)

(မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိခြင်း)

...။ ယင်းအခန်းတွင် ဗုဒ္ဓသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိခြင်းကို ရောက်ရှိသွားသည်ကို ပြောဆိုခဲ့သည်။
...။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိခြင်း၏ အနိစ္စရုပ်ပုံကို ရောက်ရှိသွားသည်ကို ပြောဆိုခဲ့သည်။
...။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိခြင်း၏ အနိစ္စရုပ်ပုံကို ရောက်ရှိသွားသည်ကို ပြောဆိုခဲ့သည်။

၈၃

...။ ယင်းအခန်းတွင် ဗုဒ္ဓသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိခြင်းကို ရောက်ရှိသွားသည်ကို ပြောဆိုခဲ့သည်။
...။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိခြင်း၏ အနိစ္စရုပ်ပုံကို ရောက်ရှိသွားသည်ကို ပြောဆိုခဲ့သည်။
...။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ရှိခြင်း၏ အနိစ္စရုပ်ပုံကို ရောက်ရှိသွားသည်ကို ပြောဆိုခဲ့သည်။

ပါးစပ်အသစ်နဲ့ နားအဟောင်းများ

၂၀

အခန်းနံပါတ် (၅၀၇)၊ (သို့)

နိုင်ငံတကာ သံစဉ်များ

ကျွန်မအိပ်နေတယ်

ရေခဲမွေ့ရာပေါ်မှာ အိပ်နေပါတယ်။

မျက်စိဖွင့်ပြီး အိပ်ပျော်နေခဲ့တာပါ။

*** * * ***

ကျွန်မ ခေါင်းရင်းမှာရှိတဲ့ “ဆောင်းတွင်းလုပ်” စက်ကြီးက

ကြယ်မွန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ပျင်းခြောက်ခြောက် 'သံစဉ်' တစ်ခုကို ပုံမှန်ထုတ်လွှင့်နေတယ်။ သူ့အသံက တစ်ခြားစက်တွေမှာလည်း ကြားနေကျ မုန်းစရာကောင်းတဲ့ ကော်ပီ (သို့) နိုင်ငံတကာသုံး သံစဉ်ကြီး . . . ။

* * * *

ကျွန်မခြေရင်းက ကျွန်မကို စောင့်ဖို့ခေါ်ထားတဲ့ ကောင်မလေး ခြေလေးချောင်းတပ်ခဲ့ပေါ့မှာ မျက်စိမှိတ်ပြီး ပါးစပ်က ကြားနေကျကော်ပီ (သို့) နိုင်ငံတကာသုံး သံစဉ်ကိုပဲ ရွတ်နေပြန်တယ်။

သံစဉ်တွေ . . .

ကော်ပီသံစဉ်တွေ . . .

နိုင်ငံတကာသုံးသံစဉ်တွေ . . .

ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တွေ . . .

ကော်ပီကို ပြန်လည်ပြုပြင်ထားတဲ့ သံစဉ်တွေ . . .

ကိုယ်ပိုင်ကို ကော်ပီနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ သံစဉ်တွေ . . .

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီသံစဉ်တွေအားလုံးကို ကျွန်မမုန်းတယ်။ ကော်ပီစကားလုံးတွေကိုလည်း ကျွန်မမုန်းတယ်။

စကားလုံးတွေကို ဇွတ်အတင်းကြီး ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ဝါကျတွေကိုလည်း ကျွန်မမုန်းတယ်။

'အသံ' တွေကို မုန်းသလို 'အသံ' နောက်က 'ဟန်' တွေ

ပိတ်အောင်နဲ့အောင်များ

၇၅

ကိုလည်း မုန်းတယ်။

ကျွန်မ 'မုန်း' တဲ့အထဲမှာ 'အမုန်းဆုံး' ကတော့ ကျွန်မ အဖေရဲ့ 'အမိန့်သံ' . . . ။

“ဟဲ့ . . . မိသီ . . . အထဲဝင်စမ်း”

“ဟဲ့ . . . မိသီ . . . ငါလုပ်လိုက်ရ”

“ဟဲ့ . . . မိသီ . . . ဒါနင့်နေရာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့ . . . မိသီ . . . နင် ဒီအခန်းထဲက ဘယ်မှမသွားရဘူး”

“ဟဲ့ . . . မိသီ . . . ယောက်ျားလေးဧည့်သည်တွေ လာ နေတယ် အပေါ်တက်စမ်း”

“ဟဲ့ . . . မိသီ . . . နင်ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟနဲ့”

“ဟဲ့ . . . မိသီ . . . နင်ဒီတစ်ခါဆို သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

* * * *

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မစိတ်တွေ ကျဉ်းကျပ်လာတယ်။ ကျွန်မကို 'ကြိုး' တွေနဲ့ တုပ်ထားတယ်။ 'သော့' တွေနဲ့ ခတ်ထားတယ်။

မဟုတ်သေးဘူး။

'ကြိုး' တွေက 'စကားလုံး' တွေ ဖြစ်သွားတယ်။

'သော့' တွေက 'အခွင့်အရေး' တွေ ဖြစ်နေတယ်။

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ပျော်လိုက်တာ ‘အခွင့်အရေး’ တွေနဲ့ ထိတွေ့ခွင့်ရပြီ။
 ‘ဟင်’ . . . အဲဒီ ‘အခွင့်အရေး’ တွေထဲမှာ ‘လွတ်လပ်မှု’
 ဆိုတာ ပါမလာဘူး။

သွားပြီ။ ရေစုန်မျောပြီ။

ကျွန်မဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းထဲက စကား
 လုံးကို ခဏယူသုံးပါရစေ။ မတားပါနဲ့ ခဏလေးငှားပါ။ ဘာတဲ့ . . ။
 ‘သည် . . လို . . နဲ့ . . အချိန် . . တွေ . . ကုန် . . ဆုံး
 . . သွား’ . . တဲ့။

* * * *

ကျွန်မတကယ်အသက်ရှူလို့ မရတော့ပါ။
 ကျွန်မအသက်ရှူလို့ မရတော့ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ။
 ကျွန်မရင်တွေ ကျပ်နေပြီ။
 လေ . . . လေ . . . ဘယ်မှာလဲ၊ မိုက်ကယ်ဂျက်စင်က
 ‘လေသန့်’ ရှူတယ်တဲ့။

ကျွန်မကို လေသန့်တစ်ဗူးလောက်ပေးပါ။
 လေ . . ကို . . လေနဲ့ ဝယ်လို့မရမှန်း ကျွန်မသိပါတယ်။
 လေမရှိရင် ကျွန်မကို အောက်စီဂျင်ပေးပါ။
 ကျွန်မကို အောက်စီဂျင် အမြန်ဆုံးပေးပါ။

။ ၂ ။

အရောင်ပြောင်းသွားတဲ့
ဆရာဝန်ရုံးခန်း (သို့)
အပြင်လူမဝင်ရ

လူနာဟာ 'Depression စိတ်ကျ' ရောဂါ တစ်နည်းအား
ဖြင့် 'စိတ်ရောဂါ' စဖြစ်နေပြီလို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆေးပညာအရ
အဖြေမှန်ကို လူနာရှင်သိအောင် ပြောပြလိုက်တယ်။ လူနာရှင်အမျိုး
သမီးကြီးဟာ သူ့ရဲ့ပါးဆုံအစ်အစ်ကြီးခါနေအောင် ငြင်းဆန်နေတော့
တာပဲ။ သူ့သမီးဟာ ရူးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးနေပြီ
လို့ ပြောလိုက်တာပဲ။ အခုချက်ချင်း ဒီဆေးရုံက ပြန်ခေါ်သွားမယ်။
ပိုက်ဆံပေးရင် ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းတွေမှ အများကြီး။ ခု . . . ပြော

ကြယ်ပွင့်စာပေ

လိုက်တာမှ စုံနေတယ်။

ကျုပ်ဟာ . . ကျုပ်ပင်ပန်းတကြီး သင်ယူလာတဲ့ ဆေးပညာကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား၊ ကျုပ်ပြောလိုက်တဲ့ ရောဂါအမည်ကို ပြန်ရုတ်သိမ်းပြီး တစ်ခြားသိက္ခာရှိမယ့် ရောဂါအမည်တစ်ခုကိုပဲ ပြောင်းပြောရမလို့ အသက်နဲ့ဝေးတဲ့ရောဂါမို့ စိတ်ဆိုးပြီး ရှက်သွားတာလား။ ဒါဆိုလည်း . . .

ကျုပ်လည်း လူပဲ။ စိတ်ရှိတာပဲ။ စိတ်ရှိရင် ဒေါသရှိမှာပဲ။ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အားမနာတမ်း ပြောချလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ သမီးကို စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်နဲ့ ပြောင်းပြပါ။ ဒါမှမဟုတ် ပြန်ခေါ်သွားပါပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ဘေးမှာ ခြေထောက်ကို တစ်ထောင်ကျော်ခန့်ခွဲပြီး လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ခါးအထက်မှာတင်၊ ရင်ကိုကော့၊ မေးကြောတင်းတင်းနဲ့ ရပ်နေတဲ့သူက အသက်ဝင်လာပြီး ကျုပ်ကို တောင်းပန်တယ်။ ပြီးတော့ ဂုတ်သားအစ်အစ်နဲ့ မိန်းမကြီးကို ချောခေါ်သွားတယ်။ တကယ်တော့ စိတ်ရောဂါအထူးကုနဲ့သာ လူနာရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေကို အစောကြီးပြ၊ လူနာဟာ 'စိတ်ရောဂါ' တောင်ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဟော . . ပြောရင်းဆိုရင်း 'ကားသော့' စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြန်ပြီ။ အခန်းပြင်ကိုရောက်နေတဲ့ သူတို့ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ပေးလိုက်ရသေးတယ်။ သော့ချိတ်မှာ ကားနံပါတ်ကို ပလပ်စတစ်ဖောင်းကြွထွင်းပြီး ရေးထားတယ်။ အကွရာရှေ့မှာ ဂြိုဟ်တစ်ခုရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ပါသေးတယ်။ ဟော . . အခန်း

ဝမှာ ကျုပ်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တိုက်ချလိုက်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့
 . . . 'ဆေးဒီး' လို့ တောင်းပန်ပြီး ဆိုင်းဘုတ်ကို ပြန်ချိတ်ပေးသွား
 တယ်။ ဆိုင်းဘုတ်မှာ ရေးထားတဲ့စာက သိပ်အရေးမပါဘူး။ 'အပြင်
 လူမဝင်ရ' တဲ့။ သူပြန်ချိတ်လိုက်တာ ဆိုင်းဘုတ်က ပြောင်းပြန်ကြီး
 ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ် ဗွေမယူတော့ပါဘူး။ ကျုပ်လေပူတစ်ချက်ကို
 အားရပါးရ မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် စာတစ်အုပ်
 ဖတ်မယ်စိတ်ကူးရင်း၊ အံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်
 စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စမ်းပြီး နှိုက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်လက် 'စူး' ကနဲ
 နာတုန်သွားတယ်။ စာအုပ်အဖုံးချုပ်ထားတဲ့ 'ပင်အပ်' က လက်ကို
 'စူး' တာ။ ကျုပ်ကို အနာတရဖြစ်သွားစေတဲ့ စာအုပ်အဖုံးကို ဖတ်
 ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာ 'နန္ဒာသိန်းဝံ' ရေးတဲ့ 'မှန်သော စကားကို
 ဆိုခြင်း' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကလေးဖြစ်နေတယ်။ စာအုပ်ကလေးက ပါး
 ထွန်းတယ်။ ဒီခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ရေးစရာအကြောင်းအရာ ရှား
 နေပုံရတယ်။ ထားပါတော့လေ . . . ။ ဒီအချိန်မှာ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်
 ရမှာ အားနာလို့ အသာပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ နောက်ထပ် စာအုပ်
 တစ်အုပ်ထပ်ထုတ်တယ်။ 'ဟာရိုးရော်ဘင်' ရဲ့ နောက်ဆုံးထုတ်စာ
 အုပ်။ ဒါဟာ 'ဖျော်ဖြေရေးသက်သက်' စာအုပ်ပဲ။ ကောင်းပါတယ်။
 ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ 'အဖျော်ဖြေခံ' တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့
 လိုအပ်နေပါတယ်။

* * * *

ကြယ်ပွင့်စာပေ

။ ၃ ။

အခန်းနံပါတ် - ၅၁၇ (သို့)

အမြန်ကယ်ပါ - S.O.S

‘ကိုဘေး’ ငလျင်ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ကို ခေါ်ပေးပါ။

စကားလုံးတွေကြားမှာ ပိနေတဲ့ ကျွန်မကို ၄၈ နာရီအတွင်း
အသက်ရှင်အောင် ကယ်တင်ပေးပါ။

ဒါမှမဟုတ် . . .

မကယ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ယူဆရင်လည်း ကျွန်မကိုပိနေတဲ့
ကောင်းလုံးအကျိုးအပွဲတွေကြားထဲ ခိုင်မာတဲ့ ပညတ်ချက်တွေကို
အင်တေလိုဖျော်ပြီး လောင်းလိုက်ပါ။

ကျွန်မ ဂူသွင်းပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ကျွန်မကို ကယ်ပါ . . . ။

ကျွန်မကို ကယ်ကြပါ . . . ။

မကယ်နိုင်ရင် သတ်သွားပါ . . . ။

ဒီအတိုင်းကြီးတော့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်မနေကြပါနဲ့။

ဒီမှာ . . . ဟောဒီမှာ . . .

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို တစ်ချက်လောက် ဂရုစိုက်ကြပါဦး။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို နားလည်ကြပါဦး။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ကိုယ်ချင်းစာ ပေးကြပါဦး။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို အဖက်လုပ်ကြပါဦး။

အမလေး . . . မောလိုက်တာ . . . မောလိုက်တာ . . . ။

သေချာသွားပြီ။ ကျွန်မကို နားလည်ပေးနိုင်တဲ့သူ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မကို ဂရုစိုက်မယ့်သူ မရှိကြဘူး။ အားပေးမယ့်သူ မရှိကြဘူး။ စာနာမည့်သူ မရှိ၊ ကယ်တင်မည့်သူ မရှိ . . . ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတမ်းတတော့ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးတော့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စကားမပြောချင်တော့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြည့်ချင်တော့ . . . ။

ကျွန်မလို စကြဝဠာထဲက ကမ္ဘာသေးသေး၊ ကမ္ဘာသေးသေးထဲက နိုင်ငံသေးသေး၊ နိုင်ငံသေးသေးထဲက ဆေးရုံသေးသေးပေါ်မှာ တက်နေတဲ့ လူနာသေးသေးဟာ . . .

နှလုံးသားကို မိတ္တူကူးစက်ထဲထည့်ပြီး ချုံခံကားရလို့ ပျောက်

အိမ်အသစ်နဲ့ နားအဟောင်းများ

ရာ

လုနီးပါးဖြစ်နေတဲ့ နှလုံးသားသေးသေးပိုင်ရှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကို ဘယ်သူက သိမှာမို့လဲ၊ ဘယ်သူက အရေးလုပ်မှာမို့လဲ၊ ဘယ်သူ
က အားပေးမှာတဲ့လဲ။

ဘယ်သူက . . .

ဘယ်သူက . . .

(အသံတွေသာ တိမ်ရင်း ပျောက်ကွယ်သွားရုံပေါ့)

* * * *

၁၄၁

ကြိုတင်ကြံစည်မှု (သို့) မယုံကြည်မှုကို လှည့်စားခြင်း

ဒါရိုက်တာကြီးရယ် ကျွန်မတို့ သူနာပြုတွေက သူတို့လို လူနာမျိုးတွေကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေရတာ။ ပြီးရင် မှတ်တမ်းရေးပြီး တင်ပြရတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးတွေကိုယ်တိုင်တော့ ဘယ်စောင့်ကြည့် နေနိုင်မလဲ။ အခု ကျွန်မတို့တွေ့တဲ့ အချက်အလက်တွေက De-
pression ဆိုတာ သေချာနေပြီ။ အဲဒါကို လူနာရှင်တွေက မယုံ
ကြည်ကြဘူး။ ကြာရင် လူနာနစ်နာလိမ့်မယ်။ ဒီလို စိတ်ရောဂါမျိုး
ဟာ အချိန်ကြာလာတာနဲ့ Mania ဘက်ကူးသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီက
တစ်ဆင့် Hysteria အထိ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ စိတ်ရောဂါဖြစ်တာ

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ပိတ်အသစ်နဲ့ နားအဟောင်းများ

၈၅

ရှက်စရာမှ မဟုတ်ပဲ။ အဲဒါကို သူတို့သားသမီး ဒီလိုဖြစ်တာကို ဘယ်သူမှမပြောဖို့ ကျွန်မကို 'မုန့်ဖိုး' ဆိုပြီး လာပြီးပေးသေးတယ်။ ကဲ . . . မခက်ဘူးလား။ လူနာရှင်ကိုပဲ သူတို့သားသမီးဟာ ရှေးစပြုနေပြီဆိုတာယုံအောင် စိတ်ရောဂါအထူးကုနဲ့ အရင်ဆေးကုခိုင်းရမလိုတော့ ဖြစ်နေပြီ။ စိတ်ညစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကတော့ ကြားထဲက ဒုက္ခရောက်တော့မယ့် လူနာမိန်းကလေးကိုပဲ သနားတယ်။

* * * *

ဒါရိုက်တာကြီး တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပုံရတယ်။ သားကောင်ရဲ့အနံ့ကို ရလိုက်တဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်လို မျက်လုံးတွေ တောက်လာတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျောက်ကပ်ရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတက်နေတယ်ဆိုတာကိုတောင် သတိမေ့သွားပုံရတယ်။ လူနာမိန်းကလေးရဲ့စိတ်ထဲကို ပူးဝင်ကြည့်နေတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့စိတ်ထဲကို ရောက်အောင်သွားနေပြီ။ လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ဟော . . . သူ့ကိုယ်တိုင် လူနာမိန်းကလေးဖြစ်သွားပြီ။ သူဘာဖြစ်ချင်သလဲ။ သူဘာဖြစ်နေသလဲ။ သူဘာလိုချင်သလဲ။ သူစဉ်းစားနေပြီ။ ပြီးရင် အကောင်းဆုံးအလုပ်တစ်ခုကို သူသေချာစဉ်းစားပြီး အားလုံးကောင်းဖို့ တစ်စုံတစ်ခုထုပ်ဖယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

မယုံကြည်မှုတွေကို လှည့်စားတဲ့ အတတ်ပညာကို သူကွမ်း

ကြယ်စွာစာပေ

၈၆

မောင်မျိုးမင်း (ရင်ကွင်းဖြစ်)

ကျင်ပြီးသား . . . ။

* * * *

။ ၅ ။

အားပေးသွားတဲ့ နတ်သား (သို့)

မုန်တိုင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်

တံခါးခေါက်သံကို ကျွန်မကုတင်ပေါ်က ကြားရတယ်။

မုန်တိုင်းလား၊ မိစ္ဆာလား၊ ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလား၊ ကယ်
တင်မယ့်သူလား၊ ဒုက္ခပေးမယ့်သူလား . . . ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်
သွားပါ။

သင့်ကို ကျွန်မ ဖိတ်စာမပေးထားသလို၊ သင်ကလည်း ဖိတ်
ကြားခံထားရသူ မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်။

ဒါကြောင့် သင့်ကို ကျွန်မ မကြည့်ပါ။ မသိပါ။

ကျွန်မ တမ်းတနေတုန်းက သင်တို့ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။

ကြယ်ပွင့်စာပေ

တာဝန်ကျသူနာပြု အပြင်သွားနေတယ် မရှိဘူး။

ကျွန်မလည်း အပြင်သွားနေတယ် . . . မရှိဘူး။

သင့်ကို ဧည့်ခံမယ့်လူလည်း မရှိဘူး။

သင့်ကို နှင်ထုတ်မယ့်လူလည်း မရှိဘူး။

သင့်ကို စောင့်ကြည့်နေမယ့်လူလည်း မရှိဘူး။

‘သင် . . လှည့် . . ပြန် . . သွား . . ပါ’

ကြည့်စမ်း . . . ပြောနေရင်း ကျွန်မကုတင်နားကို သင်
ရောက်နေပါရောလား။ ကျွန်မမျက်စိကို ပိုပြီးတင်းနေအောင် မှိတ်
လိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကိုလည်း တင်းနေအောင် ပိတ်ထားတယ်။ အသက်
ရှူနေတာကိုလည်း ရပ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှားသွား
တယ်။ အဲဒါက ကျွန်မနားကို မပိတ်လိုက်မိတာပဲ။ အဲဒီလို နားကို
မပိတ်လိုက်မိတဲ့အတွက် နောင်တတွေ ရနေတုန်းမှာပဲ ကျွန်မရင်းရင်း
နှိုးနှိုးသိနေတဲ့ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ‘နေကောင်းလား
တဲ့’ ကျွန်မ ဘယ်သူ့အသံမှန်း ရုတ်တရက် မသိပေမယ့် ဖျတ်ကနဲ
လန့်သွားသလိုပဲ။ သေချာစဉ်းစားစမ်း။ ဒီအသံကို ကျွန်မရင်းရင်း
နှိုးနှိုး သိဖူးပါတယ်။ သေချာစဉ်းစားစမ်း။

ဘုရား . . ဘုရား . . ကျွန်မမှတ်မိပြီ။ ဒါပေမယ့် လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သေချာတယ်။ ဒါ . . အိပ်မက်မက်နေတာ။ ဒါမှမဟုတ်
ကျွန်မ ‘ကယောင်ချောက်ချား’ ဖြစ်နေတာ . . . ။

အိပ်မက်နတ်မင်းကြီး ကျွန်မကို ‘မနောက်’ ပါနဲ့။ အမှား

အယွင်းရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါတောင် အသံလောက်နဲ့ 'နောက်' နေတာ။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် ဖျတ်ကနဲ ပျောက်သွားရောဆိုတဲ့ တစ္ဆေပုံပြင်တွေထဲကလို ပျောက်သွားမလားဆိုပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အဲလိုကျတော့လည်း အသံပါ ပျောက်သွားမှာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ကြောက်နေပြန်ရော။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အို . . . မထူးပါဘူးလို့ အားတင်းပြီး အပေါ် မျက်ခွံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဘယ်ဘက်က အရင်စဖွင့်တာ။ တစ်ဘက်တည်း။ တစ်ဘက်တည်းပဲ အရင်ဖွင့်ကြည့်တာ။ တစ်ဘက်တည်း ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ကျန်တဲ့မျက်လုံးတစ်ဖက်က အလိုအလျောက်ပြူးပြီး ပွင့်ထွက်လာတယ်။ အလို . . . ဘုရားရေ။ ကျွန်မ အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိတဲ့ အချိန်မှာပဲ အသံတစ်ခုကို ထပ်ကြားလိုက်ရတယ်။

'နေကောင်းသွားမှာပါတဲ့'

'ဘာမှ အားမငယ်နဲ့တဲ့'

'အံ့ဩနေလားတဲ့'

'မင်းနေမကောင်းဘူးကြားလို့ မင်းဆီသက်သက်လာတာတဲ့'

'ဘယ်သူပြောသလဲလို့ မမေးရဘူးတဲ့'

'မင်းစိတ်ထဲက ပြောနေတာကို ကိုယ်ကြားရတယ်တဲ့'

ကျွန်မကို သေနေစေပြီလို့ စွပ်စွဲပြီး လာခေါ်ရင် ရပါပြီ။

ကျွန်မ သေပျော်ပါပြီ။

‘ကျွန် . . မ . . သေ . . လို့ . . ရ . . ပြီ’

* * * *

အို . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မသေသွားရင် သိပ်နှမြောစရာကောင်းမှာပေါ့။ ကြည့်ဦးလေ . . . ကျွန်မ နတ်သား တစ်ပါးလို သတ်မှတ်စွဲလန်းခဲ့ရတဲ့မျက်နှာ။ ကျွန်မ တစ်သက်မှာ သူ့ကို အခုလိုတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးဘူး။ သူ ကျွန်မဆီကို ဒီလိုလာတွေ့ဖို့ နေနေသာသာ၊ သူစီးသွားတဲ့ ကားကိုမြင်ရရင်၊ သူစီး သွားတဲ့ လေယာဉ်မီးခိုးတန်းကို မြင်ရရင်၊ သူသုံးထားတဲ့ လက်ကိုင် ပုဝါ၊ သူ့လက်မှတ်ပါတဲ့ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံ၊ သူဝတ်ထားတဲ့ စွပ်ကျယ် အဟောင်းတစ်ထည်၊ သူထိုင်သွားတဲ့ ခုံ၊ သူပစ်သွားတဲ့ သကြားလုံးခွံ၊ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ . . . အို . . . အရာရာကို မျှော်လင့်နေမိတာ ကြာ ခဲ့ပြီပဲ။ သူ့ကို အရှင်လတ်လတ်ကြီး မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ။ အခု လုံးဝတည်ငြိမ်နေတဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အံ့သြနေမိတယ်။ သူကပဲ ဆက်ပြောတယ်။

‘မင်းအတွက် မေတ္တာပို့ပေးနေမယ်။ မင်းနေကောင်းအောင် နေပါ’ . . . တဲ့။

မင်း အိပ်လိုက်တော့တဲ့၊ မင်းကျန်းမာပါစေတဲ့ . . . ပြော ပြီး ကျွန်မလက်ကို ဖြည်းဖြည်းလေးညစ်ပြီး အားပေးသွားတယ်။ သူ

ပါးစပ်အသစ်နဲ့ နားအဟောင်းများ

၉၁

ပေးသွားတဲ့ အားတွေ၊ သူပြောသွားတဲ့ စကားတွေ ကျွန်မလက်က
တစ်ဆင့် သွေးကြောထဲကို ထိုးသွင်းလိုက်တဲ့ အားဆေးတစ်လုံးပါပဲ။
ကျွန်မအိပ်မေ့ချခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်။
ကျွန်မ မွေးကနဲ့ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

* * * *

။ ၆ ။

ကမ္ဘာကြီးရဲ့မှားယွင်းမှု (သို့)
သက်သေပျောက်ဆုံးနေခြင်း

‘သမီး သိသိဝေ . . . နေကောင်းရဲ့လား . . . တဲ့’

ဆရာဝန်ကြီးတွေက ကျွန်မကို စိုးရိမ်နေပုံရတယ်။ ကျွန်မ
အရင်ဆုံး အားလုံးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ကျွန်မအပြုံးထဲမှာ
ကျွန်မစိတ်ကြည်လင်နေကြောင်း၊ ကျွန်မပြောမယ့် စကားတွေအတွက်
ယုံကြည်မှုတွေပါအောင် ကျွန်မထည့်ပြုံးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ‘ကျွန်မ
နေကောင်းတယ်’ ဆိုတာကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြလိုက်တယ်။
ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ သူနာပြုတွေ၊ ဆရာဝန်ပေါက်တွေရဲ့ မျက်နှာ
ရော၊ မေမေတို့ ကိုကိုတို့မျက်နှာရော အားလုံးရဲ့မျက်နှာတွေက ကျွန်မ

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားတယ်ဆိုတာ ဟန်ဆောင်လို့မရ
အောင် ပေါ်လွင်နေတယ်။ ကျွန်မလည်း သူတို့ဝမ်းသာသွားတာကို
ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာနေမိတယ်။ ဒါဟာ အပျော်ကူးစက်တယ်ဆိုတဲ့
ခံစားမှုမျိုးဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်မပျော်နေတဲ့ ခံစားမှုကိုလည်း
သူတို့ဆီကို ကူးစက်သွားစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအားလုံးကို
အသိပေးလိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြောချလိုက်တယ်။

‘မေမေတို့ကိုရော၊ ဆရာကြီးတို့ကိုရော ကျွန်မဝမ်းသာစရာ
ပြောပြချင်တယ်’ လို့ ပြောလိုက်တော့ အားလုံးက ကျွန်မကို ပြုံးကြည့်
ပြီး သေချာနားထောင်နေကြတယ်။ ကျွန်မ ဆက်ပြောတယ်။

‘လောကကြီးဟာ ကျွန်မထင်သလောက် မဆိုးဘူး’

လူတွေက ကျွန်မကို ဂရုစိုက်ကြသားပဲ။ ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီး
တဲ့လူတွေ ကျွန်မမိသားစုတွေက ကျွန်မကို ဂရုစိုက်တာ မဆန်းပါဘူး
ဆရာ။ ဒါပေမယ့် မနေ့ကတော့ ကျွန်မဆီကို လူတစ်ယောက်လာပြီး
အားပေးသွားတယ်။ သူလာအားပေးသွားလို့ အခုကျွန်မနေကောင်း
နေပြီ။ ကျွန်မ ကျန်းမာနေပြီ။ သူဘယ်သူဆိုတာ မသိချင်ဘူးလား
လို့မေးပြီး အားလုံးရဲ့မျက်နှာတွေကို သေချာကြည့်လိုက်တယ်။ ဆရာ
ဝန်ကြီးက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ မေမေကို လှမ်းကြည့်
လိုက်တယ်။ မေမေက ဆရာဝန်ကြီးကို ‘သူ့အဖေပဲ ဖြစ်ရမယ်’ လို့
လေသံလေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ ကိုကိုကတော့ မေမေပြောလိုက်တဲ့
စကားကို ပြုံးရင်းခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထောက်ခံတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေ

ကတော့ ကျွန်မပြောမယ့်စကားကို မျှော်လင့်နေကြတယ်။ ကျွန်မ ဆက်ပြောတယ်။

မနေ့က ကျွန်မကိုလာပြီး အားပေးနှုတ်ဆက်သွားတာ ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ‘လွင်ဝေယံမင်း’။ ကျွန်မနေ့ မကောင်းဘူးကြားလို့ ကျွန်မဆီကို သက်သက်လာတာတဲ့။ ကဲ . . . ကျွန်မနဲ့ သူနဲ့ မရင်းနှီးပေမယ့် တကူးတကလာပြီး အားပေးသွားတယ်။ ‘ကျွန်မ အမြန်ဆုံးနေကောင်းဖို့ သူဆုတောင်းပေးနေမယ်တဲ့’ လို့ ပြောသွားသေးတယ်။ ကျွန်မဖြင့်လေ အခုမေမေတို့ကို ပြန်ပြောရင်းတောင် သူ့အသံကို ပြန်ကြားနေမိသေးတယ်။ ကဲ . . . ဘယ်လောက်ဝမ်းသာဂုဏ်ယူဖို့ ကောင်းလဲလို့ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့အဖွဲ့ရဲ့ မျက်နှာဟာ ရုတ်တရက် တည်သွားတယ်။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်းပျက်လာတယ်။ မေမေက ကျွန်မကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ သနားစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်လိုကြည့်ရင်း မေမေချုံးပွဲချင့်တော့တာပဲ။ ကိုကိုကတော့ ပါးစပ်စုပ်သပ်ရင်း ခေါင်းကြီးကိုငုံ့လို့ သက်ပြင်းတွေချည်း ချနေတော့တာပါပဲ။ ပြီးတော့ မေမေက ဆရာဝန်ကြီးကို ငိုသံပါကြီးနဲ့ ပြောချလိုက်တယ်။

‘ဆရာတို့ပြောတာကို ကျွန်မလက်ခံပါပြီ။ သမီးလေးက ဆရာတို့ သင့်တော်သလိုသာ ကုကြပါတော့။ သမီးလေးကို ကယ်ပြန်ပါရဲ့။ သမီးလေးတော့ ဒုက္ခဖြစ်ပါပြီ’ တဲ့။ ကျွန်မ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး။ ကျွန်မပြောတဲ့ စကားထဲမှာ မေမေကို ငိုရလောက်အောင်

ဖြစ်သွားတဲ့စကား ဘာများပါသွားသလဲ။

ကျွန်မ ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ မျက်နှာပျက်သွားအောင် ဘာများလုပ်မိသလဲ။

ကျွန်မ သူတို့ပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာမှုတွေ ကူးစက်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မ ဝမ်းသာတာကိုကြည့်ပြီး သူတို့ဆီကို ဘာကြောင့်မကူးစက်သလဲ။

ကျွန်မ တကယ်လှူသွားပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့အားလုံးပဲလှူသွားကြတာလား။

ကျွန်မပြောတဲ့ စကားကို ဟုတ်ပါတယ်လို့ ထောက်ခံမယ့်လူ မရှိတော့ဘူးလား။

ကျွန်မဘက်က သက်သေတွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ပျောက်ဆုံးနေပြီလား။ မလိုပါဘူး . . . ကျွန်မ မှန်တဲ့စကားကိုပြောတာ ဘာသက်သေမှ မလိုဘူး။ ကျွန်မ . . . ကျွန်မဟာ သက်သေပဲပေါ့။

ကျွန်မထက် ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေရှိဦးမလား။

ကျွန်မ အဲဒါတွေ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ဆရာဝန်ကြီးဆီက ကောင်းတစ်ခွန်းကြားလိုက်ရတယ်။

“ဒီလူနာဟာ Depression ကနေ Hysteria ကို ကူးတာ ခံနိုင်ရည်လွန်းအားကြီးတယ်လို့ ထင်တယ်။ မနက်ဖြန် စိတ်ရောဂါအထူးကုဆေးရုံကိုရွှေ့ပြီး ကုမယ်တဲ့”

။ ၇ ။

ပျောက်ဆုံးနေသော သက်သေများ၏ အစည်းအဝေး

(သို့) မအောင်မြင်သော အောင်မြင်မှုကြီး

ဒီနေ့ ဒါရိုက်တာကြီး ဆေးရုံက ဆင်းမယ့်နေ့ 'သီသီဝေ'
ကိုစောင့်ခဲ့တဲ့ ဆရာမလေးက လာနှုတ်ဆက်တယ်။

ဆရာမလေးကို ဒါရိုက်တာကြီးက မတွေ့တာကြာလို့ ဘယ်
သွားနေလဲလို့ မေးတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ဟိုတလောက သူ့တပည့်
ရုပ်ရှင်မင်းသား 'လွင်ဝေယံမင်း' ကို အကူအညီတောင်းပြီး ကူညီ
လိုက်တဲ့ကိစ္စအတွက် အဲဒီလူနာရော နေကောင်းသွားပြီလားလို့ မေး
တယ်။ ဆရာမလေးကလည်း အဲဒီနေ့ညနေပဲ သူ့အမေ့နေကောင်း
လို့ နယ်ကို အရေးပေါ်ပြန်သွားလိုက်တာ၊ မနေ့ကမူ ပြန်ရောက်လို့

ကြယ်ပွင့်စာပေ

အဲဒီလူနာအကြောင်းတောင် ဘာမှမသိရသေးကြောင်း၊ အခု အဲဒီ အခန်း (၅၁၇) ကို လူနာအသစ်ရောက်နေပြီဆိုတော့ သိသိဝေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ နေကောင်းလို့ ဆေးရုံက ဆင်းသွားပုံရကြောင်း ပြန်ရှင်းပြတယ်။ ဒါရိုက်တာကြီးလည်း ကျေနပ်သွားပုံရတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကူညီလိုက်တာ တစ်ဖက်သားစိတ်ချမ်းသာပြီး နေကောင်း သွားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ဆေးရုံက ဆင်းသွားတာပေါ့။ ‘ကုသိုလ် ရတာပေါ့လေ’ လို့ ကြံဖန်ပြီး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာနဲ့ ကျေနပ်နေလေ တော့တယ်။

ခေတ်တစ်ခေတ်က ခေတ်စားခဲ့တဲ့ စကားနဲ့ပြောရရင်တော့

...။

‘ခန့်မှန်းတာထက် ပိုမိုအောင်မြင်မှုရပါတယ်’ ပေါ့လေ။

* * * *

၁၀၁

စိတ်ရောဂါအထူးကုဆေးရုံ (သို့)

ကမ္ဘာသစ်သို့ ကူးပြောင်းခြင်း

ကျွန်မ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို ရောက်သွားပါတယ်။

ကျွန်မ ရောက်သွားတဲ့ ကမ္ဘာသစ်မှာ အတွေးသစ်တွေ၊
ဖြစ်ရပ်အသစ်၊ စကားလုံးအသစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်တွေနဲ့ ပြည့်
နှက်နေပါတယ်။

အဲဒါတွေကို သက်သေပြဖို့ စကားလုံးအဟောင်းတွေ လို
လာပါတယ်။

ဥပမာပြရရင် . . .

‘အမှန်တရားဟာ ခါးသီးတယ်’ လို့ ‘ဆိုကဇေတီး’ က ပြော

ကြယ်ဖွင့်စာပေ

ပိစပ်အသစ်နဲ့ နားအဟောင်းများ

၉၉

ပါတယ်။ စကားလုံးအဟောင်းဖြစ်ပါတယ်။ 'ဆိုကရေးတီး' ဆိုလိုတာက အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိဖို့ မလွယ်ကြောင်းကို ဆိုလိုဟန်ရှိတယ်။ ရုပ်ဆိုးတဲ့လူကို ခင်ဗျားရုပ်ဆိုးလိုက်တာလို့ပြောရင် ကြားရသူအဖို့ ခါးသီးလွန်းပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ကမ္ဘာဟောင်းက အယူအဆ . . . ။

ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာသစ်မှာက အယူအဆသစ်တွေ ပြောင်းပြန် တွေးခေါ်မှုတွေ ခေတ်စားပါတယ်။

အဲဒီအခါ ကမ္ဘာဟောင်းက အယူအဆတွေနဲ့ ကမ္ဘာသစ်က အယူအဆတွေ ဘယ်လောက်ကွာဟနေသလဲ။ နားထောင်ကြည့်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။

* * * *

ကျွန်မ အိပ်နေတယ်။

ထိုင်လျက်ကြီး အိပ်နေခဲ့တာ။

ရေခဲမွေးယာပေါ်မှာ အိပ်နေပါတယ်။

ရေခဲတွေက အချွန်တွေနဲ့မို့ ခါးသွားတွေပေါ်မှာ အိပ်နေရတာ အတူတူပါပဲ။

မြန်မြန်အရည်ပျော်ပါစေ။

မျက်စိဖွင့်ပြီး အိပ်ပျော်နေခဲ့တာပါ။

ကြယ်ပွင့်စာပေ

(အမှန်က မျက်စိပိတ်လို့ မရတာ)

အပေါ်မျက်ခွံနဲ့ အောက်မျက်ခွံကို ထိသွားအောင် ကြိုးစားကြည့်တယ်။ မရပါဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုက 'ခိုးလိုးခုလု' ဖြစ်ပြီး 'ထောက်' နေတယ်။

အဲဒီ 'ခိုးလိုးခုလု' ကြောင့် မျက်ရည်တွေ ထွက်လာတယ်။ မျက်ရည်နဲ့အတူ 'ခိုးလိုးခုလု' အပိုင်းအစတစ်ခု စီးမျောပါလာတယ်။

ကမန်းကတန်း လက်ဝါးနဲ့ခံကြည့်လိုက်တာ 'အမှန်တရား' ဆိုတဲ့ စကားလုံးဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

သေချာအောင် အဲဒီစကားလုံးကို လျှာဖြင့် လျှက်ကြည့်လိုက်တော့ 'ခါးခါးသက်သက်' အရသာကို ခံစားလိုက်ရတယ်။

ခါးသီးလိုက်တာ မခံနိုင်တော့လို့ ချက်ချင်းထွေးထုတ်လိုက်တယ်။

အပြင်လည်းရောက်ရော အဲဒီစကားလုံးဟာ ကျွန်မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်မ ရုတ်တရက် မမှတ်မိ။

သေချာကြည့်တော့မှ မှတ်မိသွားတယ်။

ထိုသူက 'လွင်ဝေယံမင်း' ပဲ။ မဟုတ်သေးဘူး။ 'တူ' သလို လိုရှိတာ . . . ။

ကြည့်နေရင်း အဲဒီလူက ကျွန်မကို ကျောပေးသွားတယ်။

အခု ကျွန်မမြင်နေရတာက နောက်စိ၊ နောက်စိကနေ

တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာဘက်ကို ရောက်လာတယ်။

ဟော . . . သူမဟုတ်တော့ နောက်တစ်ယောက် ဖြစ်သွား ပြန်ပြီ။ ကျွန်မ မသိဘူး။ နောက်ထပ်ပေါ်လာတဲ့လူကို လုံးဝမသိဘူး။

ကျွန်မကိုတော့ သူက သိနေတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီလူကို မသိတာ ခက်တယ်။

ဝိုဆိုးတာက အဲဒီလူမှာ အဝတ်အစားမရှိဘူး။ သနားပါ တယ်။

သူ့အရှက်တွေကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင် နေတယ်။

ကျွန်မ မနေနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ကိုသနားလို့ ဘယ်သူလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။

သူပြန်ပြောတယ်။ သူပြန်ပြောတဲ့ စကားလုံးဟာ တိုးလွန်း လို့ မနည်းနားထောင်ရတယ်။

သေချာနားထောင်ကြည့်မှ သူဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို ကျွန်မသိရတယ်။

သူ့နာမည်က 'ဆိုကရေးတီး' တဲ့။ အဲဒီလူကို ဘယ်လောက် တောင် သနားသလဲဆိုရင် ကျွန်မကိုကျွန်မ သနားတာထက်တောင် ပိုသေးတယ်။

မောင်မျိုးမင်း (ရင်တွင်းခြင်)

(Idea မူရင်း)

မိုးနှာလီလာ ခက်ဆစ်

မိုးစက်ပိုင်

မိုးနာလီဇာ ဂျော်ဆစ်

အခန်း (၁)

ဒီပြဿနာကို စခဲ့တာက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ သူများ
တွေကို ပြောပြရင်လည်း ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ရှာနေတာပဲလို့ ပြောကြဦး
မယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ဒီကိစ္စ
ဟာ ဘဲဥအစရှာ မရတာထက်၊ ဒါမှမဟုတ် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ယောက်ျား
နဲ့မိန်းမ ဘယ်ဟာက အရင်စဖြစ်လာတာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေထက်
တော့ လွယ်မယ်ထင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကိုက မျက်စိရှည်တာပါ။ လူပြောများ
လွန်းလို့ 'မိုးနာလီဇာ' ဆိုတဲ့ အဲဒီပန်းချီကားကို သွားကြည့်မိတယ်။

ကြယ်စွာစာပေ

ပန်းချီကားက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံတူကို ဆွဲထားတာပါ။ အရမ်းထူးခြားပြီး ပြောင်မြောက်တာက အဲဒီပန်းချီကားထဲက အမျိုးသမီးရဲ့ အပြုံးလို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်က ပန်းချီပညာရပ်ကို နားလည်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောရင်လည်း ခံရမှာပဲ။ ပန်းချီကားထဲက အဲဒီအပြုံးဟာ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ အပြုံးထက်တော့ ကျွန်တော့်ကို မဆွဲဆောင်နိုင်တာ ကျွန်တော့်ရဲ့တစ်ကိုယ်စာ အားနည်းချက်လို့ပဲ ပြောပါရစေ။ တချို့လူတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး 'အား . . . ' 'ဟင်း . . . ' 'အိုး . . . ' စသဖြင့် အာမေဇိုတ်တွေ အမျိုးမျိုးလုပ်ကြတယ်။ သူတို့အဖို့ တစ်ကယ်ပဲ ခံစားသွားရလို့လား မသိဘူး။ တွေတွေကြီး ကြည့်နေမိတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ နလဗိန်းတုံးတစ်ကောင်လို့ ထင်တော့မှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အဲဒီအပြုံးကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ရေးဆွဲသူကတော့ လီယိုနာဒိုဒါပင်ချီတဲ့။ ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီဆရာကြီးပဲ။ ဒီပန်းချီကားဟာ ကောလဟာလတွေ များခဲ့တယ်။ ထားပါတော့။ သူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆွဲခဲ့တာလည်းဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော်ဖြစ်နေတဲ့စိတ်၊ အဲ . . . တစ်နည်းပြောရရင် ပြဿနာက အဲဒီအပြုံးကို ကိုယ်တိုင်ကြည့်ပြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကျေကျေနပ်နပ် ထပ်ခံစားချင်တာ။

အဲဒီအတွက် တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်။ အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် မိုနာလီဇာကို လိုက်ရှာပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ပြုံးပြခြင်းရတော့မှာပဲ။ သူ့ဘက်က တောင်းဆိုတာတွေကိုလည်း

လိုက်လျော့ဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ဟုတ်တယ်။ မိုးနာလီဇာ
နဲ့ တွေ့တော့မှပဲ ကျွန်တော့်ကိစ္စက ပြတ်တော့မယ်။

* * * *

အခန်း (၂)

ဒီကြားထဲမှာ မိုနာလီဇာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို နည်းနည်းပါးပါးလေ့လာမိတယ်။ ကျွန်တော်သိချင်တဲ့ သူ့ရဲ့ အပြုံးက အရမ်းကိုလျှို့ဝှက်နက်နဲပြီး အသိရခက်တဲ့ အပြုံးလို့ ပြောကြတယ်။ အားလုံးရောဖြန်းပြီး ဒွိဟတွေပေးနေတဲ့ အပြုံးပေါ့။ တချို့က အဲဒါ ပြုံးတာမဟုတ်ဘူး၊ မဲ့နေတာလို့တောင် ပြောကြသေးရဲ့။

မိုနာလီဇာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကိုလည်း မြို့စားကတော်လိုလို ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လိုလို ပြောကြတယ်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ ကုန်သည် အမျိုးသမီးလို့လည်း ပြောကြတယ်။ ထားပါတော့။ အဲဒီပုံအဆွဲခံစဉ်က သူ့အသက်က နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုပဲ။ ကျွန်တော် ကြည့်ရတာတော့ အသက်သုံးဆယ်ကျော်လို့တောင် ခင်မိတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရင့်ကျက်တဲ့ အရေအကြောင်းတွေ ရှိနေလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခုက သူဟာ အဲဒီအချိန်မှာ သေသွားတဲ့ သူ့ရဲ့ကလေးအတွက် သောကရောက်နေတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဂါဝန်အနက်နဲ့ ပုံတူအဆွဲခံတာတဲ့။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ ကလေးသေပြီးအချိန်မှာတောင် အပြုံးနဲ့ ပန်းချီအဆွဲခံအောင် သူမဟာ သာမန်ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ပိုက်ဆံများလို့ နေလို့လား။ မြို့စားကတော်ဆိုရင်၊ ကြွယ်ဝတဲ့မိန်းမဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပန်းချီပညာကို လေးစားသက်ဝင်နေလို့များလားလို့ တွေးမိပြန်တယ်။ နောက်တစ်ခုထပ် သိရတာက သူမဟာ လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီနဲ့ ငြိစွန်းနေလို့ပါတဲ့။ ကျွန်တော့်အတွေးတွေ မှန်သီဝေဝါးကုန်တယ်။ ကောလဟာလတွေကို လိုက်စဉ်းစားနေမိတာကိုး။

စုံစမ်းရင်း၊ စုံစမ်းရင်းနဲ့ ပိုဆိုးလာတယ်။ ဘုရားရေ . . . လီယိုနာဒိုနဲ့ မိုနာလီဇာဟာ တစ်ယောက်တည်းဆိုပဲ။ ကျွန်တော် ခေါင်းမူးသွားတယ်။ ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ရေးဆွဲခဲ့ပြီး ပိုင်ရှင်ကိုတောင် မပေးခဲ့ဘူးဆိုတာနဲ့တင် စဉ်းစားရတော့တယ်။ လူ့စားနန်းတော်က နေ အိတ်လီမျိုးချစ်တစ်ယောက် ခိုးယူသွားခဲ့တဲ့ အဲဒီပန်းချီကား အကြောင်းကိုပေါ့။

နောက်ဆုံး လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီဟာ သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမလို့ ဝတ်စားပြီး ယောက်ျားကို မိန်းမဖြစ်အောင် ရေးဆွဲခဲ့တာတဲ့လေ။

မိုနာလီဇာဆိုတဲ့ နာမည်ဟာလည်း အဖိုနဲ့အမကို ရောနှောပြီး ပေးထားတဲ့ နာမည်ပဲတဲ့။ ကျွန်တော် ထပ်စဉ်းစားမိပြန်တယ်။ လီယိုနာဒို ဒါဗင်ချီဟာ တစ်ခါတစ်ခါ မိန်းမစိတ်ပေါက်နေတဲ့ အခြောက်ကြီးလားဆိုတဲ့ အတွေးမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို ဆွဲခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီပန်းချီကား ရေးဆွဲခဲ့တဲ့အချိန်ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ ဒီလိုဆွဲရင် မှန်ထဲမှာ ကြည့်ပြီး ဆွဲရမှာပေါ့။ လူသိမခံချင်အောင် အိမ်ကိုလည်း အလုံပိတ်ထားရဦးမယ်။ ပြီးတော့ နောက်ထူးခြားတာက သူ့လက်ရေးပဲ။ မှတ်စုတွေများစွာ ရေးခဲ့တဲ့ သူ့လက်ရေးဟာ အသင့်အနေအထား ဖတ်လို့မရဘူးလို့ဆိုတယ်။ မှန်ထဲကနေတစ်ဆင့် ဒါမှမဟုတ် ဇောက်ထိုးဖတ်မှ ရတယ်လို့ ပြောတယ်။ တော်တော် ဦးနှောက်စားသွားတဲ့ လီယိုနာဒို ဒါဗင်ချီပဲ။ ဂီတကို ဝါသနာပါသလို၊ ကဗျာလင်္ကာစပ်တာမှာလည်း ပါရမီရှိတယ်တဲ့။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကောင်းကင်မှာ ပျံနေတဲ့ ငှက်တွေကိုကြည့်ပြီး လေယာဉ်ပျံတီထွင်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တယ်ဆိုကတည်းက ပေါ့တော့တော့ လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီမဟုတ်တာ အသေအချာပါပဲ။ ဝက်အူရစ်စက်၊ ဖောက်စက်၊ သံလိုက်အပ်နဲ့ အိမ်မြှောင်ကိုလည်း သူပဲ တီထွင်ခဲ့တာတဲ့လေ။ လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီကိုတော့ တော်တော်လန့်လာပါပြီ။ တော်တော်လည်း လေးစားလာပါပြီ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါတွေက ကျွန်တော့်အတွက် (အခုလောလောဆယ်) သိပ်အရေးမပါပေမယ့် အကျိုးဝင်ပါတယ်။

အတ္တကြီးတယ်လို့ပဲဆိုဆို ကျွန်တော် ခုပဲ မိုးနာလီအကို
ရှာရတော့မယ်။

* * * *

အခန်း (၃)

တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်၊ တစ်မြို့ဝင် တစ်မြို့ထွက်နဲ့ ကျွန်တော့်နေ့တွေဟာ ညိုစင်လာခဲ့တယ်။ မိုနာလီဇာနဲ့လည်း မတွေ့ရသေးဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်မလျော့ဘူး။ တွေ့အောင်လိုက်ရှာမယ်လို့ စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ထားတယ်။ ခုနေ သေသွားရင်လည်း သရဲအဖြစ်နဲ့ လိုက်ရှာနေမိမှာလား မသိဘူး။ သူနဲ့ မတွေ့ရသေးလေ ကျွန်တော့်ရဲ့ တွေ့ချင်စိတ်က သံလိုခိုင်ကျည်လေ ဖြစ်နေတယ်။ စာရေးဆရာတွေ ရေးကြသလို မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်သန်းလာတာမျိုးလည်း မကြုံရသေးပါဘူး။ တစ်နေ့တော့ ဆုံမယ် မိုနာလီဇာ။ ခင်ဗျား အစွမ်းကုန်ပြုံးပြဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပါလို့ပဲ ကြုံးဝါးနေရတာပေါ့။

တစ်ရက်။ ဟုတ်ပါတယ်။ မာယာပြက္ခဒိန်ထဲမှာ ပါတဲ့တစ်ရက်မှာပေါ့။ အဲဒီနေ့က မိုးမှုန်တွေ တုန်ခါနေတယ်။ လျှပ်နွယ်လျှပ်ခက်တွေက ကောင်းကင်ကို အစိတ်စိတ်ိုင်းနေကြ။ မြို့တစ်မြို့ရဲ့ လမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်တော်လျှောက်လာမိတယ်။ လေစီးထဲမှာ အဖြူရောင်ကျူလစ်ပန်းတွေရဲ့ ရနံ့ကိုတောင် ရနေသလိုပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်နဲ့ပြီး အေးစက်ခိုက်တုန်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေက သားကောင်အနံ့ခံနေတဲ့ မုဆိုးလို ကျန်ခဲ့တဲ့နေ့တွေအတိုင်း အားကောင်းကောင်းနဲ့ နေရာအနှံ့ကို ဖြန့်ကျက်ရောက်နေတယ်။

ကမ္ဘာကြီးဟာ ၂၃၂ ဒီဂရီထက် နည်းနည်းလေး ယွင်းစောင်းသွားလား မသိဘူး။ ကျွန်တော်သိမ့်ခနဲ ယိုင်နဲ့သွားလေရဲ့။ လမ်းကလေးကို ချိုးပြီး မိုးခိုဖို့လုပ်လိုက်ရတယ်။ ကံကြမ္မာက ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ မိုးလိုက်ခိုပြီလား မသိဘူး။ စုလစ်မွန်းချွန်ချွန်ရဲ့အောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ သဏ္ဌာန်တစ်ခု။ အနက်ရောင်ဂါဝန်နဲ့ အမျိုးသမီး။ ကျွန်တော့်သွေးတွေ ဆူပွက်ခုံးမောက်သွားတယ်။ မိုးနာလီဇာ . . . ။ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ သူ့ဂါဝန်အနက်စူးစူးပေါ်မှာ မိုးရေတွေ တလည်း လက်ဖြာခိုသီးလို့။

“မင်း ငါ့ကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆို . . . ”

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြန်မဖြေမိဘူး။ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းတွေဟာ သူ့ကို အာသာငမ်းငမ်း ကြည့်နေမိတယ်။ တည်ငြိမ်အေးစက်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာအတိုင်း သူ့လေသံကလည်း

ပကတိ ပြတ်သားနေပါတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျွန်တော် လိုက်ရှာနေခဲ့တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ လူတွေ ဒွိဟဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေကြောင့်လား”

“ဟင့်အင်း . . . အဲဒါတွေ ကျွန်တော်မသိချင်ဘူး၊ ခုလော
လောဆယ် ခင်ဗျားဟာ မိုနာလီဇာဖြစ်နေရင် ပြီးတာပါပဲ”

သူ မပြုံးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်းနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။

“ကဲ . . . ခုမင်းတွေ့နေပြီပဲ၊ မင်းက ဘာသိချင်တာလဲ၊
ငါအချိန်သိပ်မရဘူး”

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်စဉ်းစားရပြီ။ မိုနာလီဇာနဲ့ လီယိုနာဒို
ဒါဗင်ချီဟာ တစ်ယောက်တည်းလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုး ကျွန်တော်
မေးချင်ပေမယ့် မျှီသိပ်လိုက်တယ်။ ဒွိဟတွေကို ဆက်ပြီး ကျန်းမာ
စေချင်လို့ပါ။ သူဘယ်လိုလူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။
ကျွန်တော်သိချင်တာကိုပဲ မေးလိုက်တယ်။

“ဒီလိုဗျာ၊ ခင်ဗျား ပန်းချီဆွဲနေစဉ်တုန်းက ဝတ်ခဲ့တဲ့ ဂါဝန်
အနက်က ဘာကိုကိုယ်စားပြုတာလဲ”

“ဝမ်းနည်းတာကြောင့်လို့ ထင်နေတာလား၊ ထားပါတော့
လေ . . . မင်းကို ငါတစ်ခုပြောလိုက်မယ်၊ အနက်ရောင်ဆိုတာ လုံခြုံ
တယ်၊ လှည့်စားနိုင်တယ်၊ မင်းတချို့မျက်လှည့်ပွဲတွေမှာ ကြည့်ပါလား၊
ငါက အနက်ရောင်ကို ကြိုက်တယ်၊ အနက်ရောင်ဟာ ငါ့ကိုယ်ငါ
ကာကွယ်လို့ ရနိုင်တဲ့အပြင် လှည့်စားနိုင်လို့ လုံခြုံလို့ ငါအနက်ရောင်

ကို ခြံခဲ့တာပဲ”

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လင်းပွင့်သွားတယ်။ သူထွက်မသွားခင်
လေးမှာ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ထပ်မေးလိုက်တယ်။

“နောက်တစ်ခု သိချင်တာက ခင်ဗျားပြုံးခဲ့တဲ့ အပြုံးပါ”

“ဘာ . . . ”

သူ့အာမေဇိုတ်ကြောင့် ကျွန်တော်တောင် အလန့်တကြား
ဖြစ်သွားရတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ခင်ဗျားပြုံးခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီအပြုံးက
ခုချိန်ထိ ကမ္ဘာကျော်နေဆဲပဲလေ”

“ဪ . . . အင်း . . . ထားပါတော့၊ မင်းအဓိက သိချင်
တာက ဘာလဲ”

သူ့အဖြေက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကျွန်တော်တော့ မနေနိုင်တော့ဘူး။

“ဒီလိုပါ . . . သိပ်မကြာသေးခင်ကပဲ ပါလာမိုတက္ကသိုလ်
က ရောဂါခန္ဓာဗေဒဆရာဝန် ဒေါက်တာဖီတို့ဖရန်ကိုက ခင်ဗျားရဲ့
ပန်းချီကားကို အနုပညာရှုထောင့်ကနေ ခံစားတာကိုကျော်ပြီး ဆေး
ပညာရှုထောင့်က သုံးသပ်ပြုပြန်တယ်။

“ဟင် . . . ဘာတဲ့လဲ”

ကြည့်ရတာ သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြသွားပုံပဲ။ ကျွန်တော် ဆက်
ပြောလိုက်တယ်။

“အင်း . . . ပြောရမှာတော့ သိပ်စိတ်မကောင်းစရာပဲ။

ခင်ဗျားရဲ့ အသားအရေမှာ ကိုလက်စထရောတွေ စိုးရိမ်စရာကောင်းလောက်အောင် မြင့်တက်နေတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ညာဘက်မျက်လုံးထဲမှာလည်း Lipoma လို့ခေါ်တဲ့ ကင်ဆာမဟုတ်တဲ့ အဆီအကျိတ် ဖြစ်နေတာတဲ့”

“အို . . . ”

ရေရွတ်ရင်း သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသွားတယ်။ ဆွံ့အသွားသလို ဖြစ်သွားတဲ့သူ့ကို ကျွန်တော်ပဲ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ခင်ဗျားပြုံးခဲ့တဲ့ အပြုံးကို လူတွေ ခုချိန်အထိ ဒွိဟဖြစ်နေဆဲပဲ။ တချို့ကလည်း မဲ့နေတယ်တဲ့။ ထားပါတော့၊ မဲ့ဖို့အတွက် အကြောခြောက်ဆယ့်လေးခု၊ ပြုံးဖို့အတွက် အကြောဆယ့်နှစ်ခုပဲ အလုပ်လုပ်ရတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျား အကြောဘယ်နှစ်ခုနဲ့ ပြုံးခဲ့တာလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ထပ်ပြီး ပြုံးပြပါ။ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်က ခင်ဗျားမျက်နှာပေါ်က အပြုံးစစ်စစ်ကို မြင်ချင်လို့ပါပဲ”

သူ တွေဝေသွားပုံရတယ်။ သက်ပြင်းကိုလည်း ဆွဲဆွဲငင်ငင် ထပ်ချတယ်။ ပြီး စကားကို တစ်လုံးချင်းထပ်ပြောလာလေရဲ့။

“ပြုံးတာနဲ့ မဲ့တာကို နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးတစ်ချက် ပြောင်းသွားရုံနဲ့ သတ်မှတ်လိုက်ကြတာလား၊ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ထောင့်စွန်းဟာလည်း အမြဲပြောင်းလဲနေတာပဲလေ၊ အဲဒီတုန်းက ငါပြုံးခဲ့တယ်

ဆိုရင် ခုချိန်မြင်ရတာက မဲ့နေတယ်လို့လည်း ယူဆလို့ ရနိုင်တယ်။
အဲဒီတုန်းက မဲ့ခဲ့တာဆိုရင် ခုပြုံးနေတယ်လို့လည်း ထင်နိုင်တယ်။
အဲဒီအတိုင်း ပြောင်းလဲနေနိုင်တာပဲ”

“ဟင် . . . ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ပြောင်းလဲမှုကို
ရည်ညွှန်းချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အပြောင်းအလဲတစ်ခုခု . . . ”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးခင်မှာပဲ သူဖြတ်ပြီး . . .

“ငါမသိဘူး၊ ငါကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒါကို သိချင်လို့ အဲဒီ
ပန်းချီကားကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ချန်ထားခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအမူအရာကိုတော့
ငါကိုယ်တိုင်တောင် မေ့သွားပြီ၊ ငါ့ဟာငါတောင် အဲဒါကို ပြန်စဉ်းစား
ပြီး အရသာရှိနေတာ . . . ”

သူငြိမ်းအေးစွာ လှည့်ထွက်သွားပါတယ်။ အနက်ရောင်
ဂါဝန်ပေါ်ကို အဖြူရောင်လျှပ်ခက်တွေက ခိုစီးလို့ပေါ့။ မိုးရေထဲမှာ
သူ တရွေ့ရွေ့ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ သူ့
မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာတွေတပ်ဆင်သွားသလဲ ကျွန်တော်မသိတော့ဘူး။

သေချာတာကတော့ ကျွန်တော်နာနာကျင်ကျင်နဲ့ အရသာ
ရှိနေတော့တာပါပဲ။ အပြောင်းအလဲဆိုတာ အပြုံးတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်
နေသလားဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ခုချိန်ထိ ဆက်တွေးနေတုန်းပဲ။
မိုနာလီဇာရဲ့ ခက်ဆစ်ကို . . . ။

လေးစားစွာ

မိုးပက်ခိုင်

တစ်ခြမ်းပဲ ဝတ္ထု

မိုးစက်ပိုင်

တစ်ခြမ်းပဲဝတ္ထု

(၁)

မိုးနှောင်းကာလတစ်ခု၏ နေ့လယ်ခင်းသည် နွေဆန်စွာ
အိုက်စပ်လွန်းနေသည်။ မိုးမရွာ၍မလား မသိ။ အံ့ဆိုင်းနေသော
ကောင်းကင်မှ မမြင်ရသော အပူလှိုင်းတို့သည် လျှို့ဝှက်စွာ လောင်
ကျွမ်းနေကြသည်။

ကျွန်တော် ပန်းဆိုးတန်း စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်က ထွက်
လာချိန်တွင် ပူအိုက်သည့်ဒဏ်ကို မခံစားနိုင်တော့။ ဒီတစ်ခေါက်မှ
လက်ထဲတွင်လည်း စာအုပ်က ခပ်များများ။ လိုချင်သည့် ရှားပါး
စာအုပ်များတွေ့၍ လောဘတကြီး ဝယ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်

တစ်ခေါက်ဆိုလျှင် ဒီစာအုပ်တွေက ရှိတော့မည်မဟုတ်။ အခုတော့ စာအုပ်ထုပ်ဆွဲရသည်ကပင် အတော်လေးနေပြီ။ ရာသီဥတုက အိုက်စပ်စပ်မို့ သိပ်မစားသာလှ။ ချွေးပင်အတော်စို့နေပြီ။ ဗိုက်ကလည်း ဟာတာတာ ဖြစ်လာသည်မို့ Aircon ရှိသော ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ရန် အကြံရ၏။

ဆိုင်တံခါးတွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်အား တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်တိုက်လိုက်သည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က လှည့်အဝင်မို့ မမြင်လိုက်ရ။ လက်ထဲမှ စာအုပ်ထုပ် ပြုတ်ကျသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စာအုပ်တွေ ပြန့်ကျဲသွားသည်။ ကျွန်တော်က တိုက်မိသည့်သူကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ . . .

“ဟယ် . . . အားနာလိုက်တာ . . . ဆော့ရီးနော်”

အညိုရောင်မျက်ဝန်းများနှင့် ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ကျွန်တော်ငေးရင်း မှင်သက်နေမိသည်။ သူမကပင် သွက်လက်စွာ စာအုပ်များကို ငုံ့၍ ကောက်ယူလိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“ရော့ . . . ရှင့်စာအုပ်တွေ၊ ကျွန်မလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မမြင်လိုက်ဘူး၊ တကယ်ပဲ အားနာလိုက်တာ”

“ရပါတယ်”

ကျွန်တော် ထိုမျှသာ ပြန်ပြောဖြစ်သည်။ ပြောရင်းပင် သူမ၏ အညိုရောင်မျက်ဝန်းများနှင့် ပါးပြင်ထက်က သွေးကြောပြာစိမ်း ခိုင်းလေးများကို သတိလွတ်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော် မိန်းကလေး

တစ်ယောက်၏ ပါးပြင်ကို ဒီလောက်မစူးစမ်းခဲ့ဘူးပါ။ ဘာမှမခြယ်သသော မျက်နှာတစ်ခုဟာ ဒီလောက်ဆွဲဆောင်နိုင်လား။ ကျွန်တော်တွေ့နေစဉ်မှာပဲ သူမက မေးလာသည်။

“ဟိုလေ . . . ခုနက စာအုပ်တွေထဲမှာလေ၊ ချက်ကျော့ဖ်ရဲ့ စာအုပ်နှစ်အုပ်တွေလိုက်တယ်၊ ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲဟင်၊ ကျွန်မလိုက်ရှာတာ တစ်ခါမှကို မရဘူး”

အို . . . သူမက စာဖတ်တဲ့ ကောင်မလေးလား။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အကြောင်းမဲ့ နွေးကနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ . . .

“အဟောင်းတန်းကပါပဲ၊ အဲဒီမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်လေ၊ သူရှာပြီး စုစုပေးထားတာ”

ကျွန်တော်ပြောပြီးမှ သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးဖန့်ဖန့်လေး ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အားတုံ့အားနာပုံစံလေးဖြင့် . . .

“ဟင်း . . . စာအုပ်မြင်ရင် မနေနိုင်ဘူး၊ စပ်စုသလိုဖြစ်နေပြီ၊ အားနာလိုက်တာ၊ ဆောရီးနော်”

ပြောပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။ သူမ၏ နောက်ကျောကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုလစ်ဟာသွားသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရ၏။ သူမလိုချင်သည်ဟုဆိုသော စာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုပင် လိုက်ပေးချင်စိတ်ပေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က စာအုပ်ကောင်းကောင်းတွေကို တန်ဖိုးထားတတ်သူ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခြွင်းချက်

ပေါ့လေ။ မျက်ဝန်းညိုညိုနှင့် အားနာပါသည်ဟု သုံးခါ၊ ဆော့ရီးဟု နှစ်ခါပြောသွားသော အမည်မသိ ကောင်မလေးအား ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးသော အချစ်မျိုးနှင့် ချစ်မိသွားသလားဟုမေးလျှင် ကျွန်တော်ဖြေရှင်းမည် မဟုတ်ပါ။ ဖြေရှင်းစရာမလိုသော အမှန်တရားများထဲတွင် အချစ်က စနစ်တကျ ပါဝင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ချစ်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် Aircon အအေးဓာတ်ဖြင့် အေးစိမ့်နေသော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်နွေးနေခဲ့သည်။ သူမ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ ဆိုတာကို ချက်ချင်းလိုက်စုံစမ်းဖို့ သတိမရလောက်အောင် ကျွန်တော်ညံ့ဖျင်းခဲ့သူ။ ခု သူမ မရှိတော့။ ကျွန်တော် နှမြောစွာ စိတ်ရှုပ်ထွေးရင်းနှင့်ပင် ဆိုင်ထဲဝင်သွားလိုက်သည်။ ထိုင်ရန် နေရာရှာစဉ်မှာပဲ . . .

“ဟေ့ကောင် မြတ်ကျော် . . . မြတ်ကျော် . . . ဒီကိုလာ”

ခေါ်သံကြား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နေမျိုးကျော်။ သူတောင်းစား . . . ။ ဒီသတ္တဝါ ဘယ်ကဘယ်လို ဒီဆိုင်ထဲရောက်နေပါလိမ့်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရပင် လှမ်းသွားလိုက်၏။ စာအုပ်ထုပ်ကို ခုံပေါ်ပစ်တင်လိုက်စဉ်မှာပဲ နေမျိုးကျော်က . . .

“စာရေးဆရာက ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာလည်း ထိုင်လားကွ”

လှမ်းစ၍ ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အေး . . . ထိုင်တယ်၊ ခုခေတ်စာရေးဆရာတွေက ဒီလိုဆိုင်မျိုးလည်း ထိုင်နိုင်တယ်၊ ညနေဆို Beer ဆိုင်လည်း ထိုင်နိုင်

တယ်၊ ပေါက်တယ်နော်”

နေမျိုးကျော်က တဟားဟားရယ်ရင်း . . .

“ဘာလဲ . . . စာရေးဆရာကို အထိမခံနိုင်ဘူးပေါ့၊ အဟဲ . . . နောက်တာပါကွာ၊ မင်းက အိမ်မှာပဲ ကုတ်ပြီး အမြဲစာရေး၊ စာဖတ်နေတတ်တဲ့ ကောင်မို့လို့ပါ”

“မင်းတောင် ပွဲစားတန်းမှာမရှိဘဲ ဒီကိုရောက်နေသေးတာ ပဲလေ”

“ဟဲဟဲ . . . အလုပ်က ပါးတယ်ကွ၊ အပေါ် ကားတွေ ဈေးအေးနေတယ်လေ၊ ခု ရုပ်ရှင်လာကြည့်တာ”

ဒါဆိုလျှင်တော့ တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ ဒီကောင်က ကားတွေ ဝယ်ရောင်းလုပ်ရင်း ထည်လဲစီးသလို ကောင်မလေးတွေလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲတတ်သည်။ ‘တစ်ခါတလေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောင်းတာမြန်လွန်း၍ ကျွန်တော်ပင် မမှတ်မိ။ တစ်ခါတွေလျှင် နောက်တစ်ယောက်နှင့် ဖြစ်နေပြီ။ အပြောကလည်း ပွဲစားဆိုတော့ ညွှန်နေ၏။

အကြောင်းသိသူမို့ ကျွန်တော်က . . .

“တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ထူးဆန်းနေလို့ပါ၊ မင်းကို ဘယ်ကောင်မလေးမှ မကြိုက်တော့ဘူးလား”

နေမျိုးကျော်မျက်နှာကြီးက ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားကာ . . .

“အောင်မာ . . . မင်းပဲ ဒီအသက်အရွယ်အထိ အဖြစ်မရှိ

တာ၊ ဒါနဲ့များ စာရေးဆရာတဲ့၊ ငါ့အသိစာရေးဆရာ သက်ပိုင်မင်းဟန် ဆိုရင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ခုလည်း မင်းမှားသွားပြီ ကိုယ့်ဆရာ၊ ငါ့မဒီလေးက လက်မှတ်သွားဝယ်တာကွ၊ ပိုင်တယ်နော်၊ လာရင်ကြည့်လိုက်၊ မင်းငေးသွားလိမ့်မယ်”

“နေပါကွာ . . . စိတ်မဝင်စားဘူး”

ထိုစဉ် “ဟင် . . . ဧည့်သည်လည်း ရောက်နေပါလား” ဆိုသည့် အသံကြောင့် ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွား၏။ သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်တွင် မီးများထတောက် သွားသည်။ လုံးဝမမှားပါ။ ကျွန်တော်နှင့် ခုနဝင်တိုက်မိခဲ့သော ကောင်မလေး။ ကံကြမ္မာ၏ အထူးပြကွက်တစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော့်ရင် တွေ စူးအက်နာကျင်သွားသည်။ အတော်လည်း အံ့သြသွား၏။ ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်တော့်အလှည့်ကျမှ ဤသို့ဤပုံ ဖြစ်ရသနည်း။ အနည်းငယ်ပျက်သွားသော မျက်နှာကို ထိန်းလိုက်ရသည်။ သူမသည် နေမျိုးကျော်၏ ဘယ်နှစ်ယောက်မြှောက်မှန်းမသိသော ချစ်သူဖြစ် နေပြီ။ ကျွန်တော် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

နေမျိုးကျော်က စတင်မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဒါ ကေသီတဲ့၊ ကေ . . . ဒါကိုယ့်သူငယ် ချင်း မြတ်ကျော်၊ စာရေးဆရာလေ၊ ခေါင်ဗညားဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ရေး တာ သူပေါ့”

ကျွန်တော် အားယူပြီး ပြန်ပြုံးပြဖြစ်သည်။ သူမ၏မျက်ဝန်း

ညိုညိုလေးများ ဝိုင်းသွားပြီး တအံ့တဩဖြင့် . . .

“ဟယ် . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကေက အရင်ကတည်းက ကိုကိုကို မိတ်ဆက်ခိုင်းနေတာ၊ ဆရာစာအုပ်တွေ ကေ အကုန်ဖတ်ဖူးတယ် သိလား၊ အရမ်းလည်း ကြိုက်တယ်”

ကျွန်တော့် စာဖတ်ပရိသတ်ပါလား။ ကျွန်တော့်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူအမ်းကာ ရင်တွေနွေးလာ၏။

နေမျိုးကျော်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် . . .

“ကိုယ်မအားလို့ပါ ကေရဲ့၊ ခု သိပြီပဲ၊ မြတ်ကျော်ရေ . . . ကေက မင်းတို့လို စာရေးဆရာလုပ်ချင်နေတာဟေ့၊ ဖြစ်မဖြစ်တော့ မသိဘူး၊ သူ့ဟာသူတော့ ရေးချွတ်နေတာပဲ”

နေမျိုးကျော်စကားကြောင့် သူမမိတ်ကောက်ဟန်ပြလိုက်ပြီး . . .

“အောင်မာ . . . ကိုကိုနော်၊ ဖြစ်အောင် လုပ်မှာပေါ့၊ ခုလည်း ကေ ဝတ္ထုတိုတွေက မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပါနေပြီဥစ္စာ”

စာရေးသည်ဆို၍ ကျွန်တော်က စပ်စုလိုက်သည်။

“မကေသီက ဘယ်ကလောင်နာမည်နဲ့ ရေးတာလဲ”

“ခက်ဆစ်ချိုဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ပါ”

“ဟာ . . . တွေ့တယ် . . . တွေ့တယ်၊ ဖတ်လည်း ဖတ်ဖူးတယ်၊ ဆရာမစာတွေကလည်း လတ်ဆတ်ပါတယ်”

ဆရာမဆို၍ သူမမျက်နှာလေး ရဲသွားသော်လည်း နေမျိုး

ကျော်ဘက်လှည့်ကာ . . .

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဆရာကတောင် ကျေဝတ္ထုကို ကောင်းတယ်တဲ့၊ ကိုကိုသာ မသိတာ၊ စာလည်း မဖတ်ဘူး။”

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို စူပူပူပြောနေသည့် သူမကို ကျွန်တော်ငေးကြည့်နေမိသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ သူမမေးသော စာပေအယူအဆများကို ပြောပြဖြစ်သေး၏။ နေမျိုးကျော်မှာ မဆိုင်သူလို ဖြစ်နေသည်။ စာပေမဖတ်သူမို့ ဘာမှလည်း ဝင်မပြောနိုင်။ ကြာတော့လည်း စိတ်မရှည်၍ ထင်သည်။ နာရီကြည့်ပြီး . . .

“ကေ . . . ကိုယ်တို့သွားရအောင်၊ အချိန်နီးနေပြီ၊ နောက်မှ ဆွေးနွေးတော့၊ ကဲ . . . မြတ်ကျော် . . . ငါတို့သွားမယ်”

ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းလေးက ပြတ်တောက်သွားလေသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ . . .

“ကိုကိုကလည်း ဆရာကို အားနာစရာကြီး၊ သွားမှာပေါ့လို့ အချိန်က လိုသေးတာကို”

“မရဘူးကွာ . . . သွားမယ်”

“ကဲ . . . ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ဆရာသွားပြီနော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းပဲ အသာညိတ်ပြလိုက်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်မက်ခွင့်မရသော အိပ်မက်လေး တစ်ခါတည်း လွင့်ပြယ်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော် ဘာကိုအပြစ်တင်ရမည်နည်း။ သူမနှင့် ခုတွေ့စက သူမနောက်ကို ဘာကြောင့်လိုက်မသွားမိလဲဆိုပြီး နှမြောမိခဲ့

သေး၏။ ပျောက်သောသူကို ရှာလျှင်တွေ့နိုင်သည်။ ခုတော့ ချစ်သူ ရှိသော သူမကို ကျွန်တော်ချစ်လိုက်မိပြီ။ ဘယ်လိုမေ့ရမည်လဲ။ နေမျိုးကျော်နှင့် မြန်မြန်ပြတ်ပါစေလို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်းနေရမည် လား။ ကျွန်တော် အဲသည်လောက်အထိ အတ္တမကြီးပါ။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏ ချစ်သူကိုလည်း မပြစ်မှားချင်ပါ။ ကျွန်တော်က ဘဝ မှာ အမြဲရိုးသားပြီး လိပ်ပြာလုံချင်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူမကို မေ့ပစ်ရမည်။ ငူငူငေါင်ငေါင်တွေ့နေရင်း မျက်စိထဲတွင် ရုပ်ရှင်ရုံထဲ၌ ကြည်နူးနေသော အတွဲတစ်တွဲက ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် မျက်စိ ကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်၏။

“အားမနာပါနဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊ ငါ မင်းကို ချစ်မိခဲ့တာ ကိုပဲ ငါက အားနာရမှာပါ”

မျက်လုံးပြန်ဖွင့်အကြည့်တွင် အပြင်၌ မိုးဖွဲဖွဲပင် ရွာနေပြီ။ ကျွန်တော်အပြင်က အအေးဓာတ်နှင့် တိုးသက်ငြိမ်ဆိတ်စွာ လောင် ကျွမ်းနေမိတော့၏။

* * * *

(၂)

ထိုနေ့မှစ၍ အိပ်မပျော်သော ညများသည် ကျွန်တော့်အား စီးနင်းသိမ်းပိုက်တော့သည်။ မချစ်သင့်မှန်း သိလျက်နှင့် ချစ်နေမိသည်။ သူမမှာ ကျွန်တော်မိုက်မဲဖို့ လုံလောက်သည့် အလှတရားတွေ ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်များဆီ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်သည့် မျက်ဝန်းညိုညို၊ ရယ်သံချိုချိုများ ရှိသည်။ ခုတော့ စချစ်မိသည်နှင့် ဆုံးရှုံးရပြီ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်ဖက်သတ်လွမ်းဆွတ်ရင်း စာရွက်များပေါ် ရင်ဖွင့်မိသည်။ အလွမ်းသည် သဘာဝမကျ။ ညသည် တစ်ခြမ်းပဲ့လကလေးနှင့် အထီးကျန်ဆန်လွန်းနေသည်။ သစ်ရွက်ဖျားနှင့် ငြိနေသော လရောင်ကလေးကိုမှ ကျွန်တော်က ရူးသွပ်နေမိပြီလား။ ကောင်မလေးရေ . . . ငါတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်

လမ်းစီ မောင်းနှင်နေခဲ့ရပြီလေ။

ထိုသို့ဖြင့် ရက်တွေက လွန်မြောက်လာသည်။ အိပ်ပျော်သော ညတွေရှိသလို သူမအား သတိရမိလျှင် အိပ်စက်၍မရတော့။ ကျွန်တော်နှင့် ညများသည် ထွေးလုံးရစ်ပတ်လျက် ရှိနေသည်။ တစ်ရက်တော့ ကံတရားက ကျွန်တော့်အား သူမမျက်နှာကို မြင်ခွင့်ပေးလာပြန်သည်။ ရင်ခုန်စရာ ကောင်းလွန်းပါရဲ့။

ကျွန်တော်က မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခုသို့ စာမူခထုတ်ရန်အလာတွင် သူမကလည်း ထိုတိုက်မှ ဝတ္ထုပို့ပြီး ပြန်အလာနှင့် ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အံ့သြသွားသည်။ ပျော်ရွှင်ပြီး ဝမ်းနည်းသွားပြန်သည်။ ထိုနေ့က မိုးမရွာပါ။ သူမ၏ အညိုရောင်မျက်ဝန်းများသည် လည်း သိပ်မတောက်ပ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်အကြည့်တွေ အရောင်မပါအောင် သတိထားရဦးမည်။

သူမက စပြီး . . .

“အားနာလိုက်တာ ကေက ဆရာကို တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထမင်းဖြစ်ဖြစ် ကျွေးချင်တာ”

လာပြန်ပြီ။ ဒီ အားနာတာကြီး။ တွေ့တိုင်းအားနာနေသော ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်က . . .

“ကဲ . . . မကေသီရယ်၊ အားနာရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဆရာ၊ ဆရာနဲ့ မခေါ်ပါနဲ့လား”

“အာ . . . ဆရာကလည်း”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

ကျွန်တော်တို့ ပြိုင်တူရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ကြည်နူးပေါ့ပါးလာသည်။ ပြီးမှ နေမျိုးကျော်ကို သတိရသွား၍ . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . မကေသီကို ဟိုကောင် လိုက်မပို့ဘူးလား”

ကျွန်တော် အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း သူမမျက်နှာလေးက ညှိုးကျသွားသည်။ ပြီးမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့် . .

“ကေနဲ့သူ ပြတ်သွားပြီ . . . ကိုမြတ်ကျော်”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

အသံက ဝမ်းသာသံပင် မသိမသာ ပါသွား၍ ကျွန်တော့် မှာ အားနာမိသေးသည်။ သို့သော် သူမက မရိပ်မိပါ။

“သူ သစ္စာမရှိဘူး . . . ကိုမြတ်ကျော်”

ထိုသို့ အစချီကာ နေမျိုးကျော် နောက်တစ်ယောက်နှင့်တွဲ သဖြင့် သူမနှင့် စကားများပြီး ဖြတ်လိုက်ကြောင်းကို ပြန်ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်က နေမျိုးကျော်အကြောင်းသိသူမို့ သိပ်မအံ့သြတော့ပါ။ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူမ၏ ရင်ထဲမှာလည်း ပေါ့သွားစေချင်ပါ၏။ နာကြည်းသံများ ရောပြွန်းနေသော သူမ၏ အသံကို ကျွန်တော်က ချိုမြိန်နေခဲ့သည်။ ပြောပြီးမှ သူမက သတိရ ဟန်ဖြင့် . . .

“အားနာလိုက်တာ၊ ကိုမြတ်ကျော်ကို စိတ်ညစ်စရာတွေ

ပြောပြမိနေပြီ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်မညစ်ပါဘူး”

“ရှင် . . . ”

“ဪ . . . နားလည်တတ်ပါတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာပါ”

သူမက မပွင့်တပွင့်လေး ပြုံးသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားလမ်းကြောင်းက စာပေဘက်ကို ရောက်သွားပြန်သည်။ သူမက ပြောရင်း သတိရဟန်လေးဖြင့် . . .

“ဪ . . . ကိုမြတ်ကျော်၊ ဟိုတစ်ခါ ကိုမြတ်ကျော်ဝယ်လာတဲ့ ချက်ကော့ဖ်စာအုပ်လေး ဖတ်ချင်လို့ ငှားနိုင်မလားဟင်”

ဪ . . . သူမမှတ်မိနေပါလားဟု ခပ်နွေးနွေးတွေးရင်း-

“အာ . . . ရပါတယ် မကေသီရဲ့၊ ပြော . . . ဘယ်ကိုလာပေးရမလဲ”

“လာမပေးပါနဲ့ အားနာစရာကြီး၊ ကေက ငှားမယ့်သူလေ၊ လာယူမှာပေါ့၊ ကိုမြတ်ကျော်ရဲ့ အိပ်လိပ်စာပဲ ပြော”

ကျွန်တော် ပျော်သွား၏။ တက်ကြွစွာပင် အိပ်လိပ်စာပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူမကို အားမနာနိုင်ပါ။ တကယ်ပင် ရဲရဲရင့်ရင့် ချစ်လိုက်ပြီ။ ကေ သူ့ရည်းစားနှင့် ပြတ်သွားသော အချိန်တွင် ကျွန်တော်ကြိတ်၍ ဝမ်းသာနေသည်မှာ မတရားဟုပြောလျှင်လည်း မငြင်းလိုပါ။ အချစ်သည် မည်သည့်အချိန်မဆို တရားနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်များကို အခန်းဆက်ခွင့်ပြုသော

၁၃၄

မိုးစက်ပိုင်

ကံကြမ္မာအား ဦးညွှတ်ပါ၏။

* * * *

(၃)

နောက်နှစ်ရက်မြောက်သော မနက်တစ်ခုတွင် သူမ ကျွန်
တော့်တိုက်ခန်းလေးဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က စာ
အုပ်ကောင်းကောင်းများ စုဆောင်းတတ်သည့် ဝါသနာရှိ၏။ ကျွန်
တော်၏ ကိုယ်ပိုင်စာအုပ်စင်လေးကိုကြည့်ပြီး သူမဝမ်းသာနေသည်။
အဲသည်ထဲတွင် သူမဖတ်ချင်သည့် စာအုပ်များ ရှိနေနိုင်သည်ပဲ။

သူမက အနည်းငယ် ရှုပ်ပွနေသော ကျွန်တော့်အခန်းကို
ဝေကြည့်ရင်း . . .

“ကိုမြတ်ကျော်က တစ်ယောက်တည်း နေတာလား”

“အင်း . . . မိဘတွေက နယ်မှာလေ၊ ဒီမှာ သားလေးတစ်
ယောက်တည်းကို ပစ်ထားကြတယ်”

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမ ခပ်လွင်လွင်လေး ရယ်သည်။ အခန်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းနေသဖြင့် သူမများ ကျဉ်းကျပ်သွားမလားဟု အကဲခတ်ရသေးသည်။ သူမကတော့ ဘာမှမထူးခြားသလိုပင်။ စာအုပ်စင်ထဲက စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီးမှ ဘေးနံရံမှာ ကပ်ထားသော စာကို သတိထားမိသွားပြီး . . .

“ဟင် . . . စာအုပ်မငှားပါ။ ခိုးလျှင် ထိုးမည်ဆိုပါလား၊ မငှားရဲတော့ပါဘူး”

သူမက ခပ်တည်တည်လေး ဟန်လုပ်ပြီး ပြော၏။ ကျွန်တော်က ကယျာကယာပဲ . . .

“ဟာ . . . အဲဒါ မကေသီ မပါပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေလေ စာအုပ်ငှားငှားပြီး ပြန်မပေးလို့”

“ဪ . . . ဒါဆို ကေက သူငယ်ချင်းအဆင့်လောက်တောင် မရှိဘူးပေါ့”

သူမက နောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အေးပေါ့ ကောင်မလေးရယ်၊ ကိုယ်က မင်းကို ချစ်သူအဆင့်မှာ ထားချင်တာပါဟု စိတ်ထဲက ပြောဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူမ၏ ပြောင်စပ်စပ်ပုံစံလေးကို ကြည့်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မကေသီက စာပေလောကသားအချင်းချင်းပဲ၊ လိုချင်ရင် စာအုပ်စင်ကြီးပါ မ၊ယူသွားတော့”

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ် . . . ကေက နောက်တာပါ။ ကေ

လည်း ဒီမှာပဲ ထိုင်ဖတ်တော့မယ်၊ ရပါတယ်နော်”

“ဟာ . . . မကေသီလိုချင်တဲ့ စာအုပ်ယူသွားပါ၊ အားမနာပါနဲ့”

“ဘာလို့ အားမနာရမှာလဲ၊ အိမ်ရှင်ကို ဧည့်သည်က မစော်ကားရဘူးလေ၊ ဆရာမင်းဆွေရဲ့ ဓါးဝတ္ထုထဲမှာတောင် ပါသေးတယ်၊ ဒါလည်း အိမ်ရှင်စည်းကမ်းပဲ၊ ကေ ဒီမှာပဲ ဖတ်တော့မယ်”

သူမက စာအုပ်ယူပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာပင် ကျကျနန ထိုင်ဖတ်နေတော့သည်။ သူမသည် နေမျိုးကျော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒဏ်ရာပဲ မရှိလေရောသလား။ ဟန်ဆောင်နေနိုင်တာများလား။ ခုတော့ လန်းလန်းဆန်းဆန်းပင် လှနေသည်။ သူမကို ခိုးငေးရင်း ကျွန်တော်ဘယ်တော့လောက်မှ ဖွင့်ပြောရမလဲဆိုတာ တွေးနေမိသည်။ သူမနေမျိုးကျော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သွေးအေးသွားသော အချိန်ကျမှပေါ့လေ။ ညနေစောင်းမှ သူမပြန်သွား၏။ သူ စာအုပ်မငှားသွားပါ။ ကျွန်တော်နေ့လယ်စာ ကျွေးလိုက်ပါသည်။ ပို၍ ချစ်မိသွားခြင်းကိုလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

* * * *

(၄)

တရွေ့ရွေ့စီးမျောနေသော အချိန်ကာလနှင့်အတူ ကျွန်တော်နှင့် ကေလည်း ဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်တစ်ခုကို ချဲ့ထွင်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ကေ မလာသေးသရွေ့ ကျွန်တော့်မနက်ခင်းများသည် မလှပချင်တော့။ ကေ ဖျော်သည့် ကော်ဖီမှ ပို၍ အရသာရှိလာသည်။ အတူတူ ချက်သည့် နေ့လယ်စာများ၊ ငြင်းခုံဆွေးနွေး ရယ်မောကြသည့် အထွေထွေဘာသာရပ်များအားလုံးသည်လည်း ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းလေးထဲတွင် စီဝေကျပြန့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကပင် ကေလို့ ခေါ်တတ်နေပြီ။ အကြည့်နှစ်ခု၏ ဘာသာရပ်များသည် ကေ အိမ်ပြန်ချိန်တွင် စတင်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်များကို အိမ်စာပေးလိုက်ကြပြီး လွမ်းမောဖွယ်ရာညတွင် ကျွန်တော့်နှလုံးသား

ကြယ်ပွင့်စာပေ

အရောင်ရင့်လာခဲ့သည်။

ကေသည် ကျွန်တော့်အကြည့်များကို ဘာသာပြန်နိုင်သလို ခုချိန်ထိလည်း “အားနာတယ်” ဆိုသည့် စကားကို သုံးစွဲစမြဲ။ အရမ်း အားနာတတ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်နေမိသည်မှာ ကျွန်တော်က အားနာနေရပြန်၏။ ကေ ဒဏ်ရာတွေ ကျက်ပြီလား။ စစ်မှန်သော အချစ်တစ်ခု လက်ခံယူနိုင်အောင် နှလုံးသား တောင့်တင်းနေပြီလားဆိုသည့် မေးခွန်းကိုတော့ ခုထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော်မေးနေဆဲပင်။ အတူရှိနေသော အချိန်များထဲမှ တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော် ကေအား ဖွင့်ပြောဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုနေ့သည် ရက်ရာဇာ ဖြစ်လျှင် ပိုချစ်သွားနိုင်ပါသည်။

* * * *

(၅)

အထူးပြုလုပ်ထားသော ကံကြမ္မာ၏မှားယွင်းမှုကို ကျွန်တော် မအံ့သြတော့ပါ။ နေမျိုးကျော်သည် နတ်ဆိုးဝိညာဉ်ဖြင့် ကျွန်တော့် ဆီ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အံ့ကြိတ်ခဲ့ရသော ညနေသည် အလောင်းဆန်ဆန် အေးစက်လွန်းလှသည်။

“မင်းနဲ့ကေ ဘယ်လိုအခြေအနေလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကေ့ကို ငါချစ်တယ်၊ ငါမပြတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါသိလိုက် ရတဲ့အချိန်မှာ ငါတော်တော် အံ့သြမိတာအမှန်ပဲ မြတ်ကျော်၊ ငါ သူ့ကို အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“မင်း ငါ့ကို ဘာသဘောနဲ့ လာပြောနေတာလဲ”

“မင်းလည်း ချစ်နေနိုင်တာပဲလေ၊ အဲဒါကြောင့်ပေါ့”

ကြယ်ပွင့်စာပေ

“ဟုတ်တယ် နေမျိုးကျော်၊ ငါ ကေ့ကို အရမ်းချစ်တယ်”

“ဒါကတော့ မင်းအခွင့်အရေးပဲလေ၊ မင်းတစ်ခုသိထားမို့
က ငါနဲ့ ကေက ချစ်သူဆိုတဲ့အဆင့်ထက် ကျော်လွန်ဖူးခဲ့တယ်ဆို
တာပါပဲ”

“ဘာ . . . မင်း . . . ”

ကျွန်တော် ဆတ်ကနဲ သွေးဆူသွားပြီး နေမျိုးကျော်၏အင်္ကျီ
စကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စိတ်ထိန်းကာ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်၏။
နေမျိုးကျော်၏ မထိတရီအပြုံးကို ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စားပါ။ ထို
ထက်ပို၍ အရေပြားယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း စိတ်မဝင်စားပါ။ ကျဉ်း
မြောင်းသည့် အယူဝါဒကိုလည်း မစွဲကိုင်ပါ။ ကေ့ကိုလည်း စကား
လုံးများဖြင့် နှိပ်စက်မည်မဟုတ်။ ကေ့ကို ကျွန်တော်ချစ်သည်။ ဖြူဖြူ
လေးချစ်ခဲ့သည်။ ကေလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပေလိမ့်မည်။ ပြီး
ကေ့ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောရတော့မည်။ အချစ်တစ်ခုကို တရားဝင်
အဖြစ် စာရင်းသွတ်သွင်းတော့မည်။

ထိုနေ့မနက်သည် သစ်ရွက်ဖူးသစ်များဖြင့် စိမ်းစိုနေခဲ့သည်။
အဝေးက နှင်းဆီရနံ့သဲ့သဲ့ကို ရ၏။ ရင်အုပ်အဝါကြား ငှက်ကလေး
တစ်ကောင်၏ အသံကလည်း တစာစာ။ ပြီး သည်နေ့ ရက်ရာဇာ။
ကျွန်တော် ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်နေတော့သည်။ ထိုစဉ် တံခါး
ခေါက်သံတစ်ခုသည် ကျွန်တော့်နားစည်ကို ခတ်ရိုက်လာ၏။

“ကေ့ကို ကျွန်တော်အရမ်းချစ်တယ် သိလား”

“ကေ . . . အရမ်းအားနာလိုက်တာ ကိုမြတ်ကျော်ရယ်၊ တကယ်တမ်း ဝန်ခံရရင် ဒီစကားကို ကေလည်း မျှော်လင့်ဖူးခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့် မနေ့ညက ကိုကိုရောက်လာတယ်၊ သူ့အမှားတွေ ကို တောင်းပန်ပြီး ကေ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်၊ ကိုကို့ကို မေ့လို့ မရသေးတာလဲ အမှန်ပဲလေ၊ ကေ ကိုကို့ကို ပြန်လက်ခံလိုက်တယ်၊ အဲဒါ ကိုမြတ်ကျော်ကို ဒီနေ့အသိပေးမလို့ပါပဲ၊ ကေ့ကို နားလည်ပေးပါ နော်၊ ကေတို့နှစ်ယောက်က ထာဝရသူငယ်ချင်းအဖြစ် ရှိနေဦးမှာပါပဲ”

ကေ ပြန်သွားပြီ။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ ရနံ့တစ်မျိုးက ကြွင်းကျန်နေဆဲ။ ကေလွီးဖြတ်သွားသော ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေဆဲ။ အရာအားလုံးသည် မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ပင် ပြိုကျသွားလေသည်။ နေ့သည် ညဖြစ်သွားလေ၏။ ကောင်းကင် တစ်ခုရဲ့ နိဂုံးဟာ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းမှ မဟုတ်တာ ကေရယ်။

ကျွန်တော်နှင့်ကေ ချည်နှောင်ပတ်သက်မိသမျှကို ကျွန်တော် က ဒီစာမျက်နှာတွင် ရေးခြစ်ခဲ့ပြီးခဲ့ပြီ။ ကေတစ်ယောက် ကျွန်တော် နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမခံစားရဘူးလား။ ကျွန်တော် မသိပါ။ ထို့ ကြောင့် ဒီဝတ္ထုသည် တစ်ခြမ်းပဲ့နေနိုင်ပါသည်။ အဲသည့်အတွက် ကျွန်တော်က အားနာပါသည်။ ကျန်သည့်တစ်ခြမ်းကိုသာ ကေတာ ဝန်ယူရေးခြစ်မည်ဆိုပါက ကျွန်တော်တို့ စောင့်ဖတ်ကြပါစို့။

လေးစားစွာ

မိုးစက်ဝိုင်း